

ພຣະທຳໂຍເອນ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກເຊເວັນທ໌-ເດ ແອດເວນຕິສ ແຫ່ງລາໂອດີເຊຍ - ເລກທີສາມສິບ

Jeff Pippenger
2026-01-16

ເລກ ສາມສິບ

ການສຳເລັດຄົບຖ້ວນແຫ່ງພຣະເມຊີອາໃນພຣະທຳມັດທາຍ ລວມເຖິງໝູ່ໝາຍແຫ່ງເວລາສຸດທ້າຍ, ໝູ່ໝາຍແຫ່ງການທີ່ຂ່າວສານຖືກຈັດໃຫ້ເປັນຮູບແບບຢ່າງເປັນທາງການ, ພະຍານສອງຄົນຂອງໝູ່ໝາຍ 9/11, ຄົນໜຶ່ງເປັນພະຍານຂອງຂ່າວສານພາຍໃນເຖິງລາວດີເຊຍ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງເປັນຂ່າວສານພາຍນອກຂອງການກໍ່ການຮ້າຍຂອງອິສລາມ. ນັບວ່າເໝາະສົມຢ່າງຍິ່ງທີ່ໝູ່ໝາຍ 9/11 ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການສຳເລັດຄົບຖ້ວນແຫ່ງພຣະເມຊີອາສອງປະການໃນມັດທາຍ ເພາະວ່າ 9/11 ລວມເອົາຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ບ່ອນທີ່ມີການຊຳລຸ່ມສະເໝີ. ການຕາຍໃນວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020 ແມ່ນໝູ່ໝາຍທີ່ຫ້າຫົວກະຮ້າໄດ້ພິຈາລະນາ, ແລ້ວຕໍ່ມາ ສຽງໃນຖົນທະນາການໃນເດືອນກໍລະກົດ 2023 ແມ່ນທີ່ທຶກ ແລະ ການຄົ້ນຄວ້າໃນປີ 2024 ແມ່ນໝາຍເລກເຈັດ. ການສຳເລັດຄົບຖ້ວນແຫ່ງພຣະເມຊີອາປະການທິດິເປດ ຄື ສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄົນ.

ໝູ່ໝາຍເມຊີອາຄັ້ງທິດິເປດ ຄື ສຽງຮ້ອງໃນຍາມເທັງຄົນ

ສົງທັງບວງນີ້ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມທີ່ຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ,
“ຈົ່ງບອກທິດາແຫ່ງສີໂອນວ່າ, ເບິ່ງແມ່, ພະມະຫາກະສັດຂອງເຈົ້າສະເດັດມາຫາເຈົ້າ,
ດ້ວຍຄວາມອ່ອນສຸພາບ, ແລະປະທັບຢູ່ເທິງລາ, ຄືລູກຂອງລາຕົວແມ່.” ມັດທາຍ 21:4, 5.

ຄຳພະຍາກອນ

ຈົ່ງຊົມບານຢ່າງຍິ່ງ ໂອ ທິດາແຫ່ງສີໂອນ; ຈົ່ງຮ້ອງໂຮ ໂອ ທິດາແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມ: ຈົ່ງເບິ່ງເຖິດ,
ກະສັດຂອງເຈົ້າເສດັດມາຫາເຈົ້າ: ພຣະອົງຊອບທຳ ແລະ ຊົງນຳຄວາມລອດມາ; ຊົງອ່ອນນ້ອມ ແລະ ຂຶ້ນ, ຄື
ລູກລາໂຕໜຶ່ງ ອັນເປັນລູກຂອງລາ. ເຊກາຣີຍາ 9:9.

ຫ້ຮ້ອຍປີກ່ອນໜ້ານັ້ນ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກາດໂດຍຜ່ານສາດສະດາເຊກາຣີຍາວ່າ,
“ຈົ່ງຊົມຊົມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ໂອ ບຸດສາວແຫ່ງສີໂອນ; ຈົ່ງຮ້ອງ, ໂອ ບຸດສາວແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມ. ຈົ່ງເບິ່ງ,
ກະສັດຂອງເຈົ້າສະເດັດມາຫາເຈົ້າ. ພຣະອົງຊົງຊອບທຳ ແລະ ຊົງນຳຄວາມພົ້ນມາ; ຊົງອ່ອນສຸພາບ,
ແລະຊົງປະທັບເທິງລາ, ແມ່ນເທິງລູກລາ ອັນເປັນລູກຂອງລາ.” [Zechariah 9:9.]
ຖ້າພວກສາວົກໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະຄຣິດກຳລັງສະເດັດໄປສູ່ການພິພາກສາ ແລະ ສຸດຄວາມຕາຍ,
ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນນີ້ສຳເລັດໄດ້.

“ໃນທ່ານອງດຽວກັນນັ້ນ, ມີເລີ ແລະ ຜູ້ຮ່ວມງານຂອງເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນສຳເລັດ,
ແລະໄດ້ປະກາດຂ່າວສານໜຶ່ງຊຶ່ງການດົນໃຈໄດ້ບໍ່ອກໄວ້ວ່າໜ້າວ່າຈະຕ້ອງຖືກປະກາດແກໂລກ,
ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດປະກາດມັນໄດ້”

ຖ້າຫາກວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃຈຄຳພະຍາກອນທັງບວງຢ່າງຄົບຖ້ວນ
ທີ່ຊີ້ອີກເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກເຂົາ, ແລະນຳສະເໜີຂ່າວສານອີກປະການໜຶ່ງທີ່ຈະຕ້ອງຖືກປະກາດ
ດແກໂທກປະຊາຊາດກ່ອນທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດມາ. ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ແລະ
ອົງທີສອງ ໄດ້ຖືກປະກາດໃນເວລາອັນຖືກຕ້ອງ,
ແລະໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດພິພາກສາເຈົ້າຊົງມຸງໝາຍໃຫ້ສຳເລັດໂດຍຂ່າວສານເຫຼົ່ານັ້ນ.” The Great

Controversy, 405.

ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຕໍ່ພຣະວະຈະນະພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າມາກ່ຽວພັນກັບປະຫວັດຂອງການເສດດັດເຂົ້າຢ່າງມີໄຊຂອງພຣະຄຣິດ

ແລະຍັງກ່ຽວພັນກັບປະຫວັດຄູ່ຂະໜານຂອງການປະກາດຂ່າວສານສຽງຮ້ອງຍາມທ່ຽງຄືນໃນປີ 1844 ດ້ວຍ.

ຄົນຈຳນວນໜຶ່ງແສນສະໜັບສະໜູນຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈ

“ຄຳພະຍາກອນທີ່ຊີ້ບອກເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກເຂົາ.” ໂຢຮັນໃນພຣະນິມິດບົດ 10

ໄດ້ຮັບການບອກໄວ້ວ່າໜ້າວ່າ ຂ່າວສານຂອງບົມນ້ອຍ ຊຶ່ງຈະຫວານໃນປາກຂອງລາວ ຈະກາຍເປັນຂົມ.

“ພວກເຮົາບໍ່ມີອັນໃດທີ່ຈະຕ້ອງຢ້ານກົວສຳລັບອະນາຄົດ

ນອກຈາກວ່າພວກເຮົາຈະຫຼົງລົງວິທີທາງທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພາພວກເຮົາ

ແລະຄຳສອນຂອງພຣະອົງໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງອະດີດຂອງພວກເຮົາ.” Life Sketches, 196.

“ການຊົງນຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ໃນອະດີດ

ໄດ້ຖືກສະແດງອອກທ່າມກາງການກະທຳແຫ່ງພຣະພອນອັນຈັດຕັ້ງມາໄວ້ອີກ

ວ່າເປັນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງທີ່ປົກຄຸມຄວາມຜິດພາດໃນການຄຳນວນຕົວເລກ,

ເພາະວ່າມັນບໍ່ເປັນການດີທີ່ສຸດສຳລັບພວກ Millerites ທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກເຂົາລ່ວງໜ້າ, ດັ່ງດຽວກັນກັບທີ່ບໍ່ເປັນການດີສຳລັບພວກສາວົກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈອົງປະກອບທັງໝົດແຫ່ງຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີກາງແຂນ. ແຕ່ປະຫວັດຂອງການປະກາດຂ່າວຮ້ອງໃນຕອນທ່ຽງຄືນ

ໄດ້ຖືກລະບຸວ່າເປັນແສງສະຫວ່າງອັນແທ້ທັນທີ່ໄປສູ່ສະຫວັນ,

ແລະສົ່ງໃຫ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນນິມິດຄັ້ງທຳອິດທີ່ສຸດຂອງ Ellen White. ໜຶ່ງແສນສະໜັບສະໜູນຄົນ

ຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກສາວົກ ແລະ ຂອງພວກ Millerites.

ການປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງນັ້ນ ຄືການຕົກອອກຈາກເສັ້ນທາງ.

“ພວກເຂົາມີແສງສະຫວ່າງອັນເຈດີຈຳຖືກຕັ້ງໄວ້ທາງຫຼັງພວກເຂົາ ຢູ່ຕອນຕົ້ນຂອງທາງເດີນ

ຊຶ່ງທຸກສະຫວັນອົງໜຶ່ງໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ‘ນັ້ນຄື’ ສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ.’

ແສງນີ້ໄດ້ສ່ອງສະຫວ່າງຕະຫຼອດຕາມທາງເດີນ ແລະໃຫ້ແສງແກ່ຕົນຂອງພວກເຂົາ

ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ສະດຸດ.”

“ຖ້າພວກເຂົາຮັກສາສາຍຕາໃຫ້ຈັ່ງຢູ່ແຕ່ພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງຢູ່ຂ້າງໜ້າພວກເຂົາ

ນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ນະຄອນ ພວກເຂົາກໍ່ບອດໄພ. ແຕ່ບໍ່ຊ້າ ບາງຄົນກໍ່ເກີດຄວາມອົດເມອີຍ ແລະເວົ້າວ່າ ນະຄອນນັ້ນຍັງຢູ່ໄກຫຼາຍ ແລະພວກເຂົາຄາດຫວັງວ່າຈະໄດ້ເຂົ້າໄປເຖິງແລ້ວກໍ່ອ່ອນນີ້.

ແລ້ວພຣະເຢຊູກໍ່ຈະຊົງໃຫ້ກຳລັງໃຈແກ່ພວກເຂົາໂດຍພຣະຫັດຂວາອັນຮຸ່ງໂລດຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ

ແລະຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງກໍ່ມີແສງສະຫວ່າງອອກມາ ໂບກໄຫວຢູ່ເໜືອຄະນະແອດເວັນ

ແລະພວກເຂົາກໍ່ຮ້ອງວ່າ ‘ອາເລລູຍາ!’

ຄົນອື່ນໆອີກບາງຄົນໄດ້ປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ທາງຫຼັງພວກເຂົາຢ່າງບໍ່ມຸ່ມບ່າມ ແລະເວົ້າວ່າ

ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ນຳພາພວກເຂົາອອກມາໄກບ່າມນີ້. ແສງສະຫວ່າງທາງຫຼັງພວກເຂົາກໍ່ດັບລົງ

ບໍ່ອ່ອນໃຫ້ຕົນຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມມືດສະໜິດຢ່າງສົມບູນ ແລະພວກເຂົາກໍ່ສະດຸດ

ແລະສູນເສຍການເຫັນເຄື່ອງໝາຍ ແລະພຣະເຢຊູ ແລະຕົກອອກຈາກທາງ ລົງໄປສູ່ໂລກອັນມືດມົນ

ແລະຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຢູ່ຕ່ຳລຸ່ມ.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

ໝາຍຫຼັກປະການທີ່ແປດແມ່ນສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ

ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເປັນແບບໂດຍການເສັດສະເດັດເຂົ້ານະຄອນເຢຣູຊາເລັມຢ່າງມີໄຊຊະນະຂອງພຣະຄຣິດ.

“ສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຖືກນຳສົ່ງດ້ວຍການໂຕ້ຖຽງເປັນຫຼັກ

ເຖິງແມ່ນຫຼັກຖານຈາກພຣະຄຳພີຈະແຈ້ງແລະເດັດຂາດກໍ່ຕາມ.

ມີອຳນາດອັນຜັກດັນຢ່າງໜຶ່ງຮ່ວມໄປກັບມັນ ຊຶ່ງບຸກເຄື່ອນຈິດວິນຍານ. ບໍ່ມີການສົ່ງໄສ
ບໍ່ມີການຕັ້ງຄຳຖາມ. ໃນຄາວທີ່ພຣະຄຣິດສະເດັດເຂົ້າມາຄອນເຢຣູຊາເລັມຢ່າງມີໃຈ,
ປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ມີມູນມຸກນັ້ນມາຈາກທຸກພາກຂອງແຜ່ນດິນເພື່ອຮັກສາເທດສະການ
ໄດ້ພາກັນໄປຍັງພຣະເຂົ້າມະກອກເທດ, ແລະເມື່ອເຂົ້າເຂົ້າຮ່ວມກັບຝູງຊົນທີ່ກຳລັງຕາມສົ່ງພຣະເຢຊູ
ເຂົ້າກໍໄດ້ຮັບແຮງບັນດານໃຈແຫ່ງໂມງເວລານັ້ນ ແລະຊ່ວຍກັນເຮັດໃຫ້ສຽງຮ້ອງນັ້ນດັງຂຶ້ນວ່າ,
'ຜູ້ທີ່ສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງໄດ້ຮັບພຣະພອນ!' [Matthew 21:9.]
ໃນທ່ານອງດຽວກັນນັ້ນ
ບັນດາຜູ້ບໍ່ເຊື່ອທີ່ຫຼົງໄຫຼໄປຍັງການປະຊຸມຂອງຊາວແອັດເວັນຕົສ—ບາງຄົນໄປດ້ວຍຄວາມຍາກຮູ້
ບາງຄົນກໍພຽງແຕ່ໄປເພື່ອເຢາະເຍື້ອ—ກໍຮູ້ສຶກເຖິງລົດອຳນາດອັນນຳໃຫ້ເຊື່ອທີ່ຕິດຕາມຂ່າວສານນັ້ນວ່າ,
'ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງມາ!'” Spirit of Prophecy, volume 4, 250, 251.

ເພື່ອຈະເປັນພຣະກັນຍາພົມຈັນຜູ້ມີບັນຍາໃນວັນທ້າຍ, ຕາມຄວາມຈຳເປັນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ຈຳຕ້ອງໃຫ້ພຣະກັນຍາພົມຈັນຜູ້ມີບັນຍາເຫຼົ່ານັ້ນປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງ
ຊຶ່ງຕໍ່ມາໄດ້ນຳເຂົ້າສູ່ເວລາແຫ່ງການຖ້ຳຖ່ວງຕາມຄຳອຸປະມາ.
ຖ້ຳບາດສະຈາກປະສົບການໃນເວລາແຫ່ງການຖ້ຳຖ່ວງນັ້ນ ທ່ານກໍບໍ່ແມ່ນທັງພຣະກັນຍາພົມຈັນຜູ້ມີບັນຍາ ຫຼື
ພຣະກັນຍາພົມຈັນຜູ້ໃໝ່.

“ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຍົງພົມມະຈັນສົບຄົນໃນ ມັດທາຍ 25
ກໍໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນປະສົບການຂອງປະຊາຊົນແອັດເວັນຕົສດ້ວຍ.” The Great Controversy, 393.

ບໍ່ວ່າຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ,
ພວກຍົງພົມມະຈັນຜູ້ມີບັນຍາໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະຕ້ອງປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງອັນໜຶ່ງທີ່ສອດຄ່ອງກັບວັນທີ
19 ເມສາ 1844, ເພາະວ່າປະສົບການໃນຄຳອຸປະມານັ້ນເປັນປະສົບການຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝັ້ນສີຟ້າ,
ຜູ້ທີ່ໂຍຮັນໃນພຣະນິມິດໄດ້ລະບຸວ່າເປັນຍົງພົມມະຈັນ.

ພວກເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເປືອນມົນກັບຍົງ; ເພາະພວກເຂົາເປັນພົມມະຈາລີ.
ພວກເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເມສານອ້ຍໄປບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງສະເດັດໄປ.
ພວກເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮັບການໂຖ່ອອກຈາກທ່າມກາງມະນຸດ,
ເປັນຜົນລະບຸກທຳອິດຖອຍແກ່ພຣະເຈົ້າແລະແກ່ພຣະເມສານອ້ຍ. ພຣະນິມິດ 14:4

ຄຳອຸປະມາຂອງພຣະຄຣິດມີຈັກເທື່ອທີ່ຖືກລະບຸໂດຍກົງແລະໂດຍສະເພາະວ່າໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ
“ຕາມຕົວອັກສອນ” ແທ້ໆ? ຄຳອຸປະມາທຸກເລື່ອງຈະສຳເລັດຄົບຖ້ວນ “ຕາມຕົວອັກສອນ” ແທ້ໆ,
ແຕ່ຄຳອຸປະມາເຮື່ອງຍົງພົມມະຈັນສົບຄົນນັ້ນ ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໂດຍສະເພາະວ່າໄດ້ສຳເລັດແລ້ວໃນອະດີດ
ແລະຈະສຳເລັດໃນອະນາຄົດ “ຕາມຕົວອັກສອນ” ແທ້ໆ. ມັນຖືກນຳໄປປຽບທຽບກັບທຸດສະຫວັນອົງທີສາມ
ຊຶ່ງຈະຕ້ອງດຳລົງຢູ່ເປັນຄວາມຈິງສຳລັບສະໄໝປະຈຸບັນ ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1844 ເປັນຕົ້ນໄປ
ຈົນກວ່າມີຄຳເອນຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງມະນຸດຈະສິ້ນສຸດລົງ.

“ຂ້າພະເຈົ້າມັກຖືກຊີ້ໃຫ້ເຫັນອຸປະມາເລື່ອງຍົງພົມມະຈັນສົບຄົນ, ໃນນັ້ນຫ້າຄົນມີບັນຍາ ແລະ ຫ້າຄົນໃໝ່.
ອຸປະມານີ້ໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ ແລະ ຈະສຳເລັດຕາມຕົວອັກສອນຢ່າງຄົບຖ້ວນ,
ເພາະມັນມີການນຳໃຊ້ເປັນພິເສດສຳລັບເວລານີ້, ແລະ ເຫມືອນດັ່ງຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສາມ,
ມັນໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ ແລະ
ຈະຍັງຄົງເປັນຄວາມຈິງສຳລັບການເວລາປັດຈຸບັນຈົນຮອດວາລະສຸດທ້າຍຂອງເວລາ.” Review and
Herald, August 19, 1890.

ຈົນກວ່າຈະເຖິງການສິ້ນສຸດແຫ່ງການເວລາ ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຍົງພົມມະຈາລີສົບຄົນເປັນຄວາມຈິງສຳລັບປັດຈຸບັນ
ແລະ ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄົນຈະສຳເລັດອີກຄັ້ງຕາມຕົວອັກສອນທຸກປະການ.

“ມີລາກໜຶ່ງທີ່ນອນຈົມຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ໃນການຫຼອກລວງແລະຄວາມຫຼົງຜິດ, ໃນເງົາແຫ່ງຄວາມຕາຍນັ້ນເອງ,—ນອນຫຼັບ, ນອນຫຼັບ. ຜູ້ໃດແດ່ກໍາລັງຮູ້ສຶກເຈັບປວດໃນຈິດວິນຍານເພື່ອປຸກເຂົ້າເຫຼົ້ານັ້ນ? ສຽງໃດຈະສາມາດເຂົ້າເຖິງເຂົ້າໄດ້? ຈິດໃຈຂອງຂ້ານອ້ອມຖືກນຳໄປສູ່ອະນາຄົດ, ເມື່ອສັນຍານຈະຖືກໃຫ້ຂຶ້ນ. ‘ຈົ່ງເບີ້, ເຈົ້າບ່າວມາແລ້ວ; ຈົ່ງອອກໄປຮັບພຣະອົງ.’ ແຕ່ບ່າງຄົນຈະໄດ້ຊັກຊ້າໃນການຈັດຫານນັ້ນເພື່ອເຕີມຕະກຽງຂອງຕົນ, ແລະຊ້າເກີນໄປພວກເຂົາຈະພົບວ່າ ອຸປະນິສັຍ, ຊຶ່ງຖືກເປັນພາບແທນໂດຍນ້ຳມັນນັ້ນ, ບໍ່ສາມາດຖ່າຍໂອນໄດ້.” Review and Herald, February 11, 1896.

ສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄົນແມ່ນໝູ່ໝາຍຕາໄປຢູ່ທີ່ຂອບຟ້າໃນຂະບວນການຂອງຜູ້ໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ. ໝູ່ໝາຍນັ້ນມາຄຽງຄູ່ກັບການຂົ່ມເຫັງທີ່ໄລ່ມືຂຶ້ນຕໍ່ຜູ້ສັດຊືກ່ອນໜ້າກົດໝາຍວັນອາທິດ. ການຂົ່ມເຫັງນັ້ນມີທັງຈາກພາຍນອກ ແລະຈາກພາຍໃນ, ແລະການຂົ່ມເຫັງຈາກພາຍໃນນັ້ນລວມມີສັນຍາລັກທີ່ແຕກຕ່າງກັນສອງປະການ. ໜຶ່ງໃນສັນຍາລັກເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຢູດາ, ອີກອັນໜຶ່ງແມ່ນສານເຮດຣິນ.

ຫຼັກໝາຍເມື່ອອາລົມດັບທີ່ເກົ່າ ແມ່ນການທີ່ຖືກທໍລະຍົດເພື່ອເງິນ 30 ຫຼຽນ

ແລ້ວຄໍາທີ່ເຢຣຸມຟິລິພະຍາກອນໄດ້ກ່າວໄວ້ນັ້ນກໍ່ສໍາເລັດ, ວ່າ, “ແລະພວກເຂົາໄດ້ເອົາເງິນສາມສິບຫຼຽນ, ຄ່າຂອງຜູ້ທີ່ຖືກຕືກ, ຜູ້ທີ່ບັນດາລູກຫຼານຂອງອິດສະຣາເອນໄດ້ຕືກໄວ້; ແລະໄດ້ໃຫ້ເງິນນັ້ນເພື່ອຊື້ທຶງນາຂອງຊ່າງບຶນ, ຕາມທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນຊາແກ່ຂ້ານອ້ອມ.” ມັດທາຍ 27:9, 10.

ຄໍາພະຍາກອນ

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ເຂົາທັງຫຼາຍວ່າ, ຖ້າພວກທ່ານເຫັນວ່າດີ, ກໍ່ຈົ່ງໃຫ້ຄໍາຈ້າງຂອງຂ້າພະເຈົ້າແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ; ແຕ່ຖ້າບໍ່, ກໍ່ຈົ່ງງົດເສຍ. ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາທັງຫຼາຍຈຶ່ງຊົງເງິນສາມສິບຫຼຽນເປັນຄໍາຈ້າງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແລະພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ຈົ່ງໂຍນມັນໃຫ້ແກ່ຊ່າງບຶນໝໍເຖີດ: ເປັນລາຄາອັນສູງສົ່ງທີ່ເຂົາຕືກຂ້າພະເຈົ້າໄວ້. ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຳເງິນສາມສິບຫຼຽນນັ້ນ ແລະໂຍນມັນໃຫ້ແກ່ຊ່າງບຶນໝໍໃນພຣະນິເວດຂອງພຣະຢາເວ. ເລກາຣີຍາ 11:12, 13.

ການທໍລະຍົດຂອງຢູດາເປັນຕົວແທນຂອງການທໍລະຍົດຂອງປະໂລຫິດປອມ, ເພາະວ່າເລກ 30 ເປັນຕົວແທນອາຍຸຂອງພວກປະໂລຫິດ. ພວກປະໂລຫິດ, ຜູ້ຊຶ້ງກໍ່ເປັນພວກເລວີຊັນກັນ, ຖືກຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດດັ່ງຄໍາແລະເງິນໂດຍທູດຜູ້ສື່ຂອງພັນທະສັນຍາ. ເງິນສາມສິບຫຼຽນຂອງຢູດາເປັນຕົວແທນການຊໍາລະກວາດລ້າງພວກປະໂລຫິດປອມໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ, ເຖິງແມ່ນວ່າຢູດາໄດ້ຕ້າຍກ່ອນໄມ້ກ້າງແຂນເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ກໍ່ຍັງເປັນມືດຽວກັນ. ຢູດາບໍ່ແມ່ນສັນຍະລັກຂອງສະພາບແວນເຮດຣິນ; ລາວເປັນສັນຍະລັກຂອງຜູ້ໜຶ່ງຜູ້ທີ່ເຄີຍຖືກເຂົ້າໃຈວ່າຢູ່ໃນໝໍສາວົກຂອງພຣະຄຣິດ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນສາວົກຂອງພຣະຄຣິດ, ທ່ານກໍ່ເປັນສາວົກແຫ່ງການຊົງເຈົ້າຂອງພຣະເຢຊູ. ການຊົງເຈົ້າໃນເວລາຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະອົງໄດ້ປ່ຽນນາມຂອງພຣະເຢຊູໃຫ້ເປັນພຣະເຢຊູຄຣິດ, ເພາະວ່າ “ຄຣິດ” ໝາຍເຖິງ—ຜູ້ທີ່ຖືກຊົງເຈົ້າ. ເມື່ອນັ້ນນາມຂອງພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນໄປ, ເພາະວ່າເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະຕ້ອງຢືນຢັນພັນທະສັນຍາກັບຄົນເປັນອັນຫຼາຍໃນໜຶ່ງອາທິດ, ແລະສັນຍະລັກອັນສໍາຄັນຢ່າງຍິ່ງຂອງຄວາມສໍາພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຄືການປ່ຽນນາມ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບການຊົງເຈົ້າດ້ວຍລົດອໍານາດໃນເວລາຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະອົງ. ການເປັນສາວົກຂອງພຣະຄຣິດ ໝາຍຄວາມວ່າ ທ່ານເປັນສາວົກແຫ່ງບັບຕີສະມາຂອງພຣະອົງ.

ໃນເວລາຮັບບັບຕິສະມານນັ້ນເອງທຶພຣະອົງໄດ້ຮັບການຊົງເຈົ້ມດ້ວຍລົດອຳນາດ. ຖ້ອຍຄຳຂອງເປໂຕໃນ Matthew 16:18 ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນໂລກແຫ່ງເທວະວິທະຍາຄຣິສຕຽນວ່າເປັນ "ການສາລະພາບຄວາມເຊື່ອຄຣິສຕຽນ."

ນີ້ເປັນໜຶ່ງໃນຫົວຂໍ້ສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງສຳລັບການສົນທະນາໃນບັນດານັກເທວະວິທະຍາແລະນັກວິຊາການ. ໂດຍທົ່ວໄປ ການສົນທະນາຂອງນັກເທວະວິທະຍາແລະນັກວິຊາການມັກຈະຊີ້ໄປຫາບາງສິ່ງທີ່ບໍ່ສຳຄັນ ຫຼືບາງທິອາດຈະມີຄວາມສຳຄັນພຽງເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ປະເດັນສຳຄັນຍິ່ງຄົງຢູ່ວ່າ ຄຣິສຕະສາສນາເຂົ້າໃຈວ່າ ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບການຊົງເຈົ້ມແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເປັນພຣະເມຊີອາ.

ພຣະອົງຈຶ່ງຕັດກັບເຂົາວ່າ, "ແຕ່ພວກທ່ານເວົ້າວ່າເຮົາເປັນຜູ້ໃດ?" ຊີໂມນ ເປໂຕ ຈຶ່ງທຽບຕອບວ່າ, "ພຣະອົງຄືພຣະຄຣິດ, ພຣະບຸດແຫ່ງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່" ມັດທາຍ 16:15, 16.

ຊີເດີມຂອງເປໂຕໄດ້ສື່ຄວາມຈິງນັ້ນໂດຍກົງ, ເພາະວ່າ Simon Barjona ໝາຍເຖິງ "ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍືນຂ່າວສານຂອງນັກເຂົ້າ," ຊຶ່ງເປັນຂ່າວສານແຫ່ງບັບຕິສະມາຂອງພຣະອົງ.

ບັບຕິສະມາຂອງພຣະອົງສອດຄ່ອງກັບ 9/11, ແລະ

ຢູ່ດາເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ໃນຊ່ວງໜຶ່ງໄດ້ປະກາດວ່າຕົນເຂົ້າໃຈ 9/11, ແຕ່ກັບຫຼັກທາງໄປລະຫວ່າງເສັ້ນທາງ. ຢູ່ດາບໍ່ແມ່ນສັນຍະລັກຂອງສະພາ Sanhedrin, ເພາະພວກເຂົາເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິດຈັກ Seventh-day Adventist ແຫ່ງ Laodicean. ຢູ່ດາໄດ້ໃຫ້ພະຍານແກ່ສະພາ Sanhedrin, ແຕ່ສັນຍະລັກແຫ່ງການກະບົດຂອງສະພາ Sanhedrin ແຕກຕ່າງຈາກການກະບົດຂອງຢູ່ດາ. ການກະບົດຂອງສະພາ Sanhedrin ໄດ້ຖືກສະແດງອອກໃນຄວາມຝັນຕໍ່ໄປນີ້.

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເກັບຮອບຮວມບົດຂຽນທັງຫຼາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້, ແລະພວກເຮົາໄດ້ເລີ່ມອອກເດີນທາງ.

ລະຫວ່າງທາງ ພວກເຮົາໄດ້ຈັດການປະຊຸມສອງຄັ້ງຢູ່ Orange

ແລະໄດ້ຮັບຫຼັກຖານວ່າຄຣິດຕະຈັກໄດ້ຮັບປະໂຫຍດ ແລະໄດ້ຮັບການໝູນໃຈ.

ພວກເຮົາເອງກໍໄດ້ຮັບການຟົນກຳລັງໂດຍພຣະວິນຍານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໃນຄືນນັ້ນ

ຂ້າພະເຈົ້າຝັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນ Battle Creek ກຳລັງມອງອອກຈາກແກ້ວດ້ານຂ້າງຂອງປະຕູ

ແລະເຫັນຄະນະໜຶ່ງເດີນຂຶ້ນມາຫາເຮືອນ, ເປັນຄູ່ລະສອງຄົນ. ພວກເຂົາເບິ່ງເຄັ່ງຂຶ້ນ

ແລະມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກພວກເຂົາດີ

ແລະໄດ້ຫັນໄປເຜືອເປີດປະຕູຫ້ອງຮັບແຂກເຜືອຕ້ອນຮັບພວກເຂົາ, ແຕ່ຄິດວ່າຈະຫັນໄປມອງອີກຄັ້ງ.

ພາບເຫດການໄດ້ປ່ຽນໄປ. ບັດນີ້ຄະນະນັ້ນປາກົດມີລັກສະນະເປັນຂະບວນແຫ່ງແບບຄາທອລິກ.

ຄົນໜຶ່ງຖືໄມ້ກ້າງແຂນຢູ່ໃນມື, ອີກຄົນໜຶ່ງຖືໄມ້ອັ້. ແລະເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າໃກ້ມາ

ຄົນທີ່ຖືໄມ້ອັ້ໄດ້ຂີດວົງຮອບເຮືອນ ໂດຍກ່າວສາມເທື່ອວ່າ: 'ເຮືອນຫຼັງນີ້ຖືກປະກາດຫ້າມ.

ຊັບສິນທັງຫຼາຍຕ້ອງຖືກຍຶດ. ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ຕ້ານຄະນະອັນສັກສິດຂອງພວກເຮົາ.'

ຄວາມສະຫວາດກວໄດ້ເຂົ້າຍຶດຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແລ່ນຜ່ານເຮືອນ ອອກທາງປະຕູດ້ານເໜືອ,

ແລະພົບວ່າຕົນເອງຢູ່ທ່າມກາງຄະນະຄົນໜຶ່ງ, ບາງຄົນໃນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກ,

ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ກ້າເວົ້າຄຳໃດຄຳໜຶ່ງກັບພວກເຂົາ ເພາະຢ້ານຈະຖືກຫັກຫຼັງ.

ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມຊອກຫາບ່ອນສະງົບສ່ວນຕົວແຫ່ງໜຶ່ງ ບ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮ້ອງໄຫ້ແລະອະທິຖານໄດ້

ໂດຍບໍ່ຕ້ອງພົບສາຍຕາອັນກະຕືລືລົ້ນ ແລະຊອບສອບຖາມບໍ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະຫັນໄປທາງໃດ.

ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວຊ້າໆຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າ: 'ຖ້າພຽງແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້ໄດ້!

ຖ້າພວກເຂົາຈະບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຫຍັງ ຫຼືໄດ້ຮັດຫຍັງ!'"

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ແລະອະທິຖານຢ່າງຫນັກ ເມື່ອໄດ້ຫັນຊັບສິນຂອງພວກເຮົາຖືກຍຶດໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມອ່ານຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈຫຼືຄວາມສົງສານທີ່ມີຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າໃນສາຍຕາຂອງຄົນທັງຫຼາຍທີ່ຢູ່ຮອບຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະໄດ້ສັງເກດໃບໜ້າຂອງຫຼາຍຄົນ

ຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຄົງຈະເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າແລະບອບໃຈຂ້າພະເຈົ້າ

ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຢ້ານວ່າຄົນອື່ນຈະສັງເກດເຫັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມຄົງໜຶ່ງທີຈະໝົດໜ້ອຍກວ່າຈາກຝຸງຊົນ,
ແຕ່ເມື່ອເຫັນວ່າຕົນເອງກຳລັງຖືກຈັບຕາເບີ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງປິດບັງເຈດຕະນາຂອງຕົນ.
ຂ້າພະເຈົ້າເລີນຮ້ອງໄຫ້ອອກສຽງ ແລະເວົ້າວ່າ: 'ຖ້າພຽງແຕ່ພວກເຂົາຈະບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງ ຫຼືໄດ້ເວົ້າຫຍັງ!' ສາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ຊົງກຳລັງນອນຢູ່ເທິງຕຽງໃນຫ້ອງດຽວກັນ,
ໄດ້ຍິນຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ອອກສຽງ ແລະໄດ້ບັງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຕົນ. ໝອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊຸມໄປດ້ວຍນ້ຳຕາ,
ແລະຄວາມໂສກເສົ້າທົດຫຼຸກຈົດໃຈອັນໜັກໜ່ວງໄດ້ຄອບງຳຂ້າພະເຈົ້າ." Testimonies, volume 1,
577, 578.

ການນຳໃຊ້ຫຼັກການທີ່ວ່າພວກຜູ້ພະຍາກອນເວົ້າເຖິງວັນສຸດທ້າຍຫຼາຍກວ່າວັນເວລາທີ່ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ນັ້ນ
ນັ້ນ ກໍຍັງຂຶ້ນມາເປັນຄຳຖາມອັນໜັກແໜ້ນຢ່າງຍິ່ງສຳລັບບັນດາຜູ້ນຳຂອງຄຣິສຕະຈັກ Seventh-day
Adventist. ຊົດສະເຕີໄວທ໌ "ໄດ້ຮັບຮອມ" "ບົດຂຽນ" ຂອງນາງ ແລະເລີນການເດີນທາງກັບຄືນໄປຍັງ Battle
Creek. ໃນເວລານັ້ນ Battle Creek ແມ່ນສູນກາງຂອງພາລະກິດ ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ Tacoma Park
ເປັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ໝື່ນະຄອນເຢຣູຊາເລມໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ.
ນາງໄດ້ຮັບຮອມບົດຂຽນຂອງນາງໄວ້ສຳລັບການເດີນທາງ
ຫຼັງຈາກທີ່ນາງໄດ້ກ່າວເຖິງການຕໍ່ສູ້ອັນໜຶ່ງທີ່ນາງໄດ້ກຳລັງປະສົບຢູ່ກ່ຽວກັບບົດຂຽນຂອງນາງ.
ບໍລິບົດຂອງຄວາມຜັນຂອງນາງແມ່ນເກືອບທັງໝົດກ່ຽວກັບບົດຂຽນຂອງນາງ.
ການຕໍ່ສູ້ນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເມືອງ Wright.

"ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນ Wright ພວກເຮົາໄດ້ສົງຕົນສະບັບຂອງຂ້າພະເຈົ້າສຳລັບ ເລກທີ 11
ໄປຍັງສຳນັກງານຈັດພິມແລ້ວ,
ແລະຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງພົບຕົວຕົນເກືອບທຸກຂະນະເມື່ອຢູ່ນອກຈາກການປະຊຸມ ໂດຍໄດ້ຂຽນເນື້ອຫາສຳລັບ
ເລກທີ 12. ພະລັງກຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ທັງທາງຮ່າງກາຍແລະທາງຈິດໃຈ ໄດ້ຖືກໃຊ້ໄປຢ່າງໜັກໜ່ວງຫຼາຍ
ໃນຂະນະທີ່ອອກແຮງເພື່ອຄຣິດຕະຈັກໃນ Wright. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າຄວນໄດ້ພັກຜ່ອນ,
ແຕ່ກັບອາດເຫັນໂອກາດໃດໆສຳລັບການຜ່ອນພາລະ.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບປະຊາຊົນຫຼາຍຄັ້ງໃນແຕ່ລະອາທິດ, ແລະຂຽນຫຼາຍໜ້າເປັນຄຳພະຍານສ່ວນຕົວ.
ພາລະເພື່ອດຽວນີ້ຍານທັງຫຼາຍໄດ້ຫັນກັບຄືນຢູ່ເທິງຂ້າພະເຈົ້າ,
ແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກນັ້ນໃຫຍ່ຫຼວງຫຼາຍ
ຈົນໃນແຕ່ລະຄືນຂ້າພະເຈົ້າສາມາດນອນຫຼັບໄດ້ພຽງບ່າກືອດໂມງ."

"ໃນຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍກຳລັງຕາກຕ່າໃນການກ່າວແລະການຂຽນດັ່ງນີ້, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຈົດໝາຍຈາກ Battle
Creek ເພີ່ມເຕີມເື່ອຫາຊວນໃຫ້ທັດເທໃຈ. ເມື່ອຂ້ານ້ອຍອ່ານມັນ
ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກຖືກກົດທັບທາງຈິດໃຈຢ່າງບໍ່ອາດພັນລະນາໄດ້,
ໝັ້ນໜ່ວງເຖິງຂັ້ນເປັນຄວາມທຸກທ່ຽວມານໃນຈິດໃຈ,
ຊຶ່ງໃນຊ່ວງເວລາສົນໜຶ່ງນັ້ນດູປະໜຶ່ງວ່າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເລີນໝົດກຳລັງແຫ່ງຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ.
ຕະຫຼອດສາມຄືນ ຂ້ານ້ອຍແທບຈະບໍ່ໄດ້ນອນເລີຍ. ຄວາມຄິດຂອງຂ້ານ້ອຍຖືກລົບກວນແລະສັບສົນ.
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບິດບັງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົນເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້ຈາກສາມຂອງຂ້ານ້ອຍ
ແລະຈາກຄອບຄົວທີ່ຕົນໄປດ້ວຍຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ ທີ່ຂ້ານ້ອຍພັກອາໄສຢູ່ນຳ.
ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ເຖິງການພາກພຽນແລະພາລະໃນຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ
ໃນຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍຮ່ວມກັບຄອບຄົວໃນການນະມັດສະການເຊົ້າແລະແລງ,
ແລະພະຍາຍາມວາງພາລະຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ເທິງພຣະອົງຜູ້ຊົງແບກພາລະອັນຍິ່ງໃຫຍ່.
ແຕ່ຄຳວົງວອນຂອງຂ້ານ້ອຍອອກມາຈາກຫົວໃຈທີ່ຖືກບີບຮັດດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ,
ແລະຄຳອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຂ້າດຕອນ ແລະບໍ່ຕໍ່ເນື່ອງ ເພາະຄວາມໂສກເສົ້າທີ່ບໍ່ອາດຄອບຄຸມໄດ້.
ເລືອດຟຸ່ງຂຶ້ນສູ່ສະໝອງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເປັນຫຼາຍເທື່ອຈົນເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄຊເຊ ແລະເກືອບຈະລົ້ມ.
ຂ້ານ້ອຍມັກມີເລືອດກຳເຕົາໄຫຼ ໂດຍສະເພາະຫຼັງຈາກພະຍາຍາມຂຽນ.
ຂ້ານ້ອຍຖືກບັງຄັບໃຫ້ຕ້ອງວາງງານຂຽນລົງ,

ແຕ່ກັບສາມາດປົດພາລະແຫ່ງຄວາມກັງວົນແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ທັບຢູ່ເທິງຂ້າງນ້ອຍໄດ້, ເພາະຂ້າງນ້ອຍຮູ້ຢູ່ວ່າຂ້າງນ້ອຍມີຄຳພະຍານສຳລັບຄົນອື່ນໆ ຊຶ່ງຂ້າງນ້ອຍບໍ່ອາດນຳສະເໜີໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາໄດ້."

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຈົດໝາຍອີກສະບັບໜຶ່ງ ແຈ້ງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຊາບວ່າ ເຫັນສົມຄວນທີ່ຈະເລືອນການພິມເລກທີ 11 ອອກໄປກ່ອນ ຈົນກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະສາມາດຂຽນສົງທິດຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນແກ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບ Health Institute ອອກມາໄດ້ ເນື່ອງຈາກວ່າ ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບກົດຈະການນັ້ນກຳລັງຂາດແຄນບັດໃຈຢ່າງຫນັກ ແລະຕ້ອງການອິດທິພົນແຫ່ງຄຳພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອກະຕຸ້ນພວກພົນອື່ນ. ຕໍ່ມາ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຂຽນບາງສ່ວນຂອງສົງທິດຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນແກ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບ Institute ນັ້ນ ແຕ່ບໍ່ອາດຈະຂຽນເນື້ອຫາທັງໝົດອອກມາໄດ້ ເນື່ອງຈາກເລືອດຂົນສົ່ງສະໝອງ. ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດໄວ້ວ່າ ເລກທີ 12 ຈະຖືກຊັກຊ້າໄປດົນບານນັ້ນ ບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ສົງບາງສ່ວນຂອງເນື້ອຫາທີ່ບັນຈຸຢູ່ໃນເລກທີ 11 ນັ້ນໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄຳວ່າ ຫຼັງຈາກໄດ້ຟັກຜ່ອນສອງສາມມື້ແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະສາມາດກັບມາຂຽນຕໍ່ໄດ້ອີກ. ແຕ່ເພື່ອຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງຫຼວງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າພົບວ່າ ສະພາບຂອງສະໝອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຂຽນ. ຄວາມຄິດທີ່ຈະຂຽນຄຳພະຍານ ບໍ່ວ່າແບບຫົວໄປ ຫຼືແບບສ່ວນຕົວ ຈຶ່ງຖືກລະຫັງໄປ ແລະຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມທຸກລຳບາກຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຂຽນຄຳພະຍານເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້."

"ໃນສະພາບການເຊັ່ນນີ້ໄດ້ມີການຕົກລົງວ່າ ພວກເຮົາຈະກັບໄປທີ່ Battle Creek ແລະຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນລະຫວ່າງທີ່ຖະໜົນຫົນທາງຍັງເປັນຕົ້ນ ແລະເສຍຫາຍຈົນເດີນທາງລຳບາກ, ແລະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະຈັດເຮັດ No. 12 ໃຫ້ສຳເລັດຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ສາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະໄດ້ພົບພົ້ນອີ່ງຂອງທ່ານທີ່ Battle Creek ແລະກ່າວກັບພວກເຂົາ ແລະຊົນຊົມຍິນດີກັບພວກເຂົາໃນພະລາຊະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງຊົງກະທຳເພື່ອທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຮອມບົດຂຽນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະພວກເຮົາກໍໄດ້ອອກເດີນທາງ. ..." Testimonies, volume 1, 576, 577.

ໃນວັນສຸດທ້າຍ, ຄະນະຜູ້ນຳຂອງຄຣິສຕະຈັກ Seventh-day Adventist, ຊຶ່ງຖືກແທນຄວາມໂດຍ Battle Creek ແລະຜູ້ທຶນາງ "ຮູ້ຈັກດີ," ໄດ້ບຸ້ນກາຍເປັນຂະບວນແຫ່ງຂອງຄາທອລິກ. ຄະນະຜູ້ນຳຂອງຄຣິສຕະຈັກ Seventh-day Adventist ໄດ້ບຸ້ນກາຍເປັນຂະບວນແຫ່ງຂອງຄາທອລິກ. ໃນຄວາມຜັນ ພວກເຂົາໄດ້ມາ "ເປັນຄູ່," ຄົນໜຶ່ງຖືໄມ້ອັ້, ອີກຄົນໜຶ່ງຖືກາງແຂນ. ພວກເຂົາໄດ້ຂີດວົງຮອບເຮືອນ ແລະປະກາດສາມເທື່ອວ່າ, "ເຮືອນນີ້ຖືກຫ້າມ. ຊັບສິນຕ້ອງຖືກຍຶດ. ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ຕ້ານລະບຽບອັນສັກສິດຂອງພວກເຮົາ." "ຊັບສິນ" ໃນ "ເຮືອນ" ຊຶ່ງບັນດາຜູ້ນຳຄາທອລິກແຫ່ງ Battle Creek ໄດ້ "ຍຶດໄປ" ນັ້ນແມ່ນຫຍັງ? "ລະບຽບອັນສັກສິດ" ອັນໃດຂອງຄຣິສຕະຈັກຄາທອລິກທີ່ "ຖືກກ່າວຕໍ່ຕ້ານ?"

ໂດຍກົງກວ່ານັ້ນ ຄຳຖາມອາດຈະເປັນວ່າ, "ຄະນະໃດໃນຄາທອລິກເປັນຜູ້ນຳອອກໜ້າໃນການໄຕ່ສ່ວນສາສະໜາ?" ການໄຕ່ສ່ວນສາສະໜາໄດ້ລົ້ມຕົ້ນກັບຄະນະໃດມີນັກ ກ່ອນທີ່ຄະນະເຢຊູອິດຈະປາກົດຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດ, ແຕ່ເມື່ອເຂົາມາມີສ່ວນຮ່ວມແລ້ວ ພວກເຂົາກາຍເປັນຄະນະທີ່ຍືນຍົນແລະຜັກດັນຄວາມໂຫດຮ້າຍແລະການນອງເລືອດ.

ທົ່ວທັງຄຣິສຕະຈັກ, ຝ່າຍໂປຣແຕສຕັງໄດ້ຖືກຄຸກຄາມໂດຍສັດຕູທີ່ນຳຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງ. ເມື່ອໃຊ້ຄະນະທຳອິດຂອງການປະຕິຮູບສາສະໜາໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປ, ໂຮມໄດ້ເອີ້ນກຳລັງໃໝ່ເຂົ້າມາ, ຫວັງວ່າຈະທຳໃຫ້ມັນພົ້ນາດ. ໃນເວລານີ້ ຄະນະເຢຊູອິດໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ, ເປັນບັນດານັກປົກປ້ອງລັດທິສັນຕະປາບາທິໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດ, ປາສະຈາກຫຼັກສິນທຳທີ່ສຸດ,

ແລະມີອຳນາດທັງສຸດ. ຖືກຕັດຂາດອອກຈາກສາຍສຳພັນທາງໂລກ ແລະຜົນປະໂຫຍດຂອງມະນຸດ, ຕາຍແລ້ວຕໍ່ຂໍ້ຮ້ອງຂໍຂອງຄວາມຮັກຕາມທຳມະຊາດ, ເຫດຜົນແລະມະນະທຳຖືກປົດສຽງລົງຢ່າງສົນເຊີງ, ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກກົດເກນໃດ ຫຼືສາຍຜູກມັດໃດ ນອກຈາກຂອງຄະນະຂອງຕົນ, ແລະບໍ່ຮູ້ຈັກໜ້າທີ່ໃດ ນອກຈາກການຂະຫຍາຍອຳນາດຂອງຄະນະນັ້ນ.

ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ເຮັດໃຫ້ບັນດາຜູ້ຍຶດໝັ້ນໃນຂ່າວປະເສີດສາມາດເຜີຍໜ້າຮັບອັນຕະລາຍ ແລະອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານ, ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຕໍ່ຄວາມໜາວ, ຄວາມຫົວ, ການງານອັນຫນັກ, ແລະຄວາມຍາກຈົນ, ເພື່ອຍົກລູກຂອງຄວາມຈິງຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າແທ່ນທໍລະມານ, ຄຸກ, ແລະເສົ້າເຜົາ. ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບກຳລັງເຫຼົ່ານີ້, ລັດທິເຢຊູອົດໄດ້ດົນໃຈບັນດາຜູ້ຕັດຕາມຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມຄັ່ງຄັ້ງຢ່າງສຸດໃດໆ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດອົດທົນຕໍ່ອັນຕະລາຍຢ່າງດຽວກັນນັ້ນ, ແລະນຳອາວຸດທຸກຢ່າງແຫ່ງການຫຼອກລວງມາຕໍ່ຕ້ານອຳນາດແຫ່ງຄວາມຈິງ.

ບໍ່ມີອາຊະຍາກຳໃດທີ່ໃຫຍ່ເກີນໄປສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະກະທຳ, ບໍ່ມີການຫຼອກລວງໃດທີ່ຕຳລຳເກີນໄປສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະນຳໃຊ້, ແລະບໍ່ມີການບອມຕົວໃດທີ່ຍາກເກີນໄປສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະສວມໃສ່.

ແມ່ນແມ່ນວ່າໄດ້ປະຕິຍານຕົນໄວ້ຕໍ່ຄວາມທຸກຍາກແລະຄວາມຖອມຕົນຊົ່ວນຳດອນ, ແຕ່ເບົາໝາຍທີ່ພວກເຂົາວາງໄວ້ຢ່າງຈົ່ງໃຈກໍຄືການສະແຫວງຫາຄວາມຮັ່ງມີແລະອຳນາດ, ການອຸທິດຕົນເພື່ອໃຫ້ລົ້ມຝ່າຍໄປຮຸດແຕສຕັ້ງ, ແລະການສະຖາປະນາອຳນາດສູງສຸດຂອງສັນຕະປາປາຂຶ້ນໃໝ່.

ເມື່ອປາກົດຕົວໃນຖານະເປັນສະມາຊິກແຫ່ງຄະນະຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາໄດ້ນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງແບບແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດ ໄປຢູ່ນຳຢາມຄຸກແລະໂຮງໝໍ ຮັບໃຊ້ຄົນເຈັບແລະຄົນຍາກຈົນ ປະກາດວ່າຕົນໄດ້ສະຫຼະໂລກນີ້ແລ້ວ ແລະຖືນຳມອັນສັກສິດຂອງພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງໄດ້ສັນຈອນໄປກະທຳຄວາມດີ. ແຕ່ພາຍໃຕ້ພາບພາຍນອກອັນປາສະຈາກຕຳນິນີ້ ຈຸດປະສົງທີ່ເປັນອາຊະຍາກຳແລະເຖິງຕາຍທັງສຸດມັກຖືກປົດບັງໄວ້.

ຫຼັກການພື້ນຖານປະການໜຶ່ງຂອງຄະນະນີ້ຄື ຈຸດໝາຍປາຍທາງເຮັດໃຫ້ວິທີການຊອບທຳ. ຕາມຫຼັກການນີ້ ການຕົວະ ການລັກຂະໂມຍ ການເບີກຄວາມເທັດ ແລະການລອບສັງຫານ ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ຜິດພາດໄດ້ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເປັນສິ່ງທີ່ນຳຍົກຍ້ອງອີກດ້ວຍ

ເມື່ອສົ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຮັບໃຊ້ຜົນປະໂຫຍດຂອງສາສນາຈັກ. ພາຍໃຕ້ການບອມຕົວຫຼາຍປະການ ພວກເຢຊູອົດໄດ້ແຊກຊຶມຕົນເອງເຂົ້າໄປໃນຕຳແໜ່ງການຂອງລັດ ໄຕ່ຂຶ້ນໄປເປັນທີ່ປຶກສາຂອງກະສັດ ແລະກຳນົດນະໂຍບາຍຂອງບັນດາປະເທດ.

ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ເພື່ອກະທຳໜ້າທີ່ເປັນສາຍລັບສອດແນມນາຍຂອງຕົນ. ພວກເຂົາສ້າງວິທະຍາໄລສຳລັບບຸດຊາຍຂອງເຈົ້າຊາຍແລະຊຸນນາງ ແລະສ້າງໂຮງຮຽນສຳລັບປະຊາຊົນທົ່ວໄປ; ແລະບຸດຫຼານຂອງພໍ່ແມ່ໂບຣແຕສຕັ້ງຖືກດຶງເຂົ້າໄປສູ່ການຖືປະຕິບັດພິທີກຳແບບໂຣມັນຄາທອລິກ. ຄວາມໂອ້ອວດແລະການສຳແດງພາຍນອກທັງບວງຂອງການນະມັດສະການແບບໂຣມັນໄດ້ຖືກນຳມາໃຊ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈສັບສົນ ແລະເພື່ອໃຫ້ຈົນຕະນາການຕົນຕາຕົນໃຈແລະຖືກຄອບງຳ ແລະດັງນັ້ນ ເສລີພາບທີ່ບັນພະບຸລຸດໄດ້ອົດທົນເຮັດວຽກແລະຫຼັງເລືອດເພື່ອມັນ ກໍຖືກບຸດຫຼານທອດທັງ.

ພວກເຢຊູອົດໄດ້ແຜ່ກະຈາຍຕົວເອງຢ່າງວ່ອງໄວທົ່ວທະວີບຢູໂຣບ ແລະບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາໄປ ການພົ້ນຄືນຂອງລັດທີ່ໄປບກຕິດຕາມມາ.

ເພື່ອຈະປະທານອຳນາດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາຫຼາຍຂຶ້ນ ໄດ້ມີການອອກສາລະຕາຂອງສັນຕະປາປາສະບັບໜຶ່ງ ເພື່ອສະຖາປະນາສານໄຕ່ສວນສາສະໜາຂຶ້ນອີກ.

ເຖິງແມ່ນວ່າສານອັນນຳສະພຶກວິວັດຈະຖືກຊົງຊາໂດຍທົ່ວໄປຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແມ່ນແຕ່ໃນບັນດາປະເທດຄາທອລິກກໍຕາມ ແຕ່ມັນກໍຍັງຖືກຕັ້ງຂຶ້ນອີກໂດຍບັນດາຜູ້ປົກຄອງຜ່າຍສັນຕະປາປາ, ແລະຄວາມທາລຸນອັນໃຫດຮ້າຍທີ່ຮ້າຍແຮງເກີນກວ່າຈະທົນຕໍ່ແສງແຫ່ງກາງວັນໄດ້

ກຳຖືກກະທຳຊ້ຳອີກຢູ່ໃນຄຸກລັບຂອງມັນ. ໃນຫຼາຍປະເທດ, ຄົນຈຳນວນຫຼາຍພັນຄົນຫຼາຍພັນ
ຜູ້ເປັນດອກຜົນອັນປະເສດທິສຸດຂອງຊາດ, ຜູ້ບໍລິສຸດແລະຜູ້ສັງສົງທິສຸດ,
ຜູ້ມີປັນຍາສູງແລະໄດ້ຮັບການສຶກສາຢ່າງສູງ, ສົດຍາພົບພາບຜູ້ເຄົາລົບພຣະເຈົ້າແລະອຸທິດຕົນ,
ພົນລະເມືອງຜູ້ຂະຫຍັນແລະຮັກຊາດ, ນັກບັນຍາຜູ້ໂດດເດັ່ນ, ນັກສິລະປິນຜູ້ມີພອນສະຫວັນ,
ແລະຊ່າງຜົມຜູ້ຊຳນານ ໄດ້ຖືກສັງຫານ ຫຼືຖືກບັງຄັບໃຫ້ຫຼົບໜີໄປຍັງດິນແດນອື່ນ.

"ນີ້ແມ່ນແມ່ນວິທີການທີ່ໂຮມໄດ້ຮັບຂໍ້ໃຫ້ມືຂຶ້ນ ເພື່ອດັບແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການປະຕິຮູບ,
ເພື່ອຍຶດພຣະຄຳພີອອກໄປຈາກມະນຸດ,
ແລະເພື່ອພົ້ນຄວາມບໍ່ຮູ້ແລະຄວາມງົມງາຍຈົນເຊື້ອແຫ່ງຍຸກມັດ. ແຕ່ພາຍໃຕ້ພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະໂດຍການອຸທິດແຮງງານຂອງບຸລຸດຜູ້ສັງສົງເຫຼົ່ານັ້ນ ຜູ້ຊົງພຣະອົງໄດ້ຍົກຂຶ້ນໃຫ້ສູງກວ່າຈາກລູເທີ,
ຜ່າຍໂປຣແຕສຕັນບໍ່ໄດ້ຖືກໂຄ່ນລົ້ມ. ພະລັງຂອງມັນບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມໂປດປານ
ຫຼືຈາກກອງອາວຸດຂອງເຈົ້າຜູ້ຄອງນະຄອນ. ບັນດາປະເທດນ້ອຍທິສຸດ, ຊົນຊາດທີ່ຕຳຕ້ອຍ
ແລະມີອຳນາດນ້ອຍທິສຸດ, ກັບກາຍເປັນບ່ອນປາກການຂອງມັນ. ມັນຄືເຈນວິານອ້ຍງ
ທ່າມກາງສັດຕູຜູ້ມີອຳນາດຫຼວງຫຼາຍທີ່ວາງແຜນທຳລາຍນາງ; ມັນຄືຮອນແລນ
ຢູ່ເທິງດອນຊາຍຂອງນາງຮົ່ມທະເລພາກເໜືອ, ຕ່ຳສູ່ຢ່າງຫນັກຫນ່ວງກັບອຳນາດກົດຂີ່ຂອງສະເປນ,
ຊຶ່ງໃນເວລານັ້ນເປັນອານາຈັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແລະມັ່ງຄັງທິສຸດ; ມັນຄືສະວິດເນອັນເຢັນເຢືອກແລະແຫ້ງແລ້ງ
ຜູ້ຊົງໄດ້ຮັບໄຊຊະນະເພື່ອການປະຕິຮູບ." The Great Controversy, 234, 235.

ຄຣິສຕະຈັກຄາທອລິກໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຕົນສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອປົກປັດພຣະຄຳພີຈາກມະນຸດ,
ໂດຍອ້າງວ່າປະເພນີແລະຂະໜານນຸມນອກຮີດຂອງພວກເຂົາຢູ່ເໜືອພຣະວະຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ.
ບັນດາຜູ້ນຳຂອງ Adventism ແຫ່ງ Laodicea ຈະບໍ່ນຳຜູ້ຄັດຄ້ານຂຶ້ນສານເນື່ອງດ້ວຍບົດຂຽນຂອງ Ellen
White, ແຕ່ຄາທອລິກທີ່ປະກາດຕົນວ່າເປັນຜູ້ນຳຂອງ Battle Creek ຈະເຮັດ. ແກ່ນແທ້ອັນສຳຄັນຍິ່ງຂອງສັດ
ຮ້າຍແຫ່ງຄາທອລິກຄືການນຳໃຊ້ອຳນາດຜ່າຍໂລກເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຈຸດປະສົງທາງສາສະໜາ. ເມື່ອ Adventism
ໄດ້ສະແຫວງຫາອຳນາດທາງກົດໝາຍຂອງຜ່າຍໂລກເພື່ອຄຸ້ມຄອງສະຖາບັນຂອງຕົນ, ຜົນຜະລິດຂອງ
"ລະບຽບອັນບໍລິສຸດ" ຂອງພວກເຂົາກໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້.

ໃນບັນບົດຂອງພິທີ auto-da-fé (act of faith) ຂອງການສອບສວນສາສະໜາແຫ່ງສະເປນ, ອັດແລະໄມ້ກ້າງແຂນ
ຂາດບາກົດເປັນອົງປະກອບເຊິ່ງສັນຍະລັກທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບການຖືກຄົງໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນຂອງພຣະຄຣິດ.
ອັນນັ້ນໝາຍເຖິງຄະທາຈຳລອງທີ່ຖືກວາງໄວ້ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະເຢຊູໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຖືກສວມມົງກຸດໜາມ,
ແລະທະຫານໂຮມັນໄດ້ນຳມັນມາຕີພຣະອົງ, ຊຶ່ງເປັນສັນຍະລັກແຫ່ງການເຢາະເຢຍ, ຄວາມທຸກທໍລະມານ,
ແລະການດູໝືນ.

ໄມ້ກ້າງແຂນເປັນສິ່ງທີ່ຖືກນຳສະເໜີຢ່າງໂດດເດັ່ນໃນຂະບວນແຫ່ງ auto-da-fé. ໄມ້ກ້າງແຂນສີຂຽວ
(ຊຶ່ງມັກຖືກຄຸມດ້ວຍຜ້າເຄຣບສີດຳ) ເປັນເຄື່ອງໝາຍປະຈຳຂອງສານໄຕ່ສວນ,
ຖືຢູ່ໃນຂະບວນແຫ່ງການທີ່ເຢຍກວ່າງຫາກໃນມືກ່ອນໜ້າ ແລະ ຖືກຈັດສະແດງໃນລະຫວ່າງພິທີ.
ມັນເປັນສັນຍະລັກແຫ່ງອຳນາດຂອງສານນັ້ນ.

ການຍຶດຊັບສິນໝາຍເຖິງການລົບຊັບ (ການອາຍັດ ຫຼື ການປະກາດຍຶດ) ຊັບສິນຂອງຜູ້ທີ່ຖືກພິພາກສາວົງໂທດ,
ເປັນບົດລົງໂທດທີ່ພົບເຫັນໄດ້ທົ່ວໄປຂອງສານສືບສວນສາດສະໜາ ເພື່ອເປັນຫນ້າໃຫ້ແກ່ສານ ແລະ
ເພື່ອວົງໂທດຄວາມນອກຮີດ. ສິ່ງນີ້ຖືກປະກາດຕໍ່ສາທາລະນະໃນຄຳຕັດສິນ auto-da-fé,
ເນື້ອຍົກການປະຈານຕໍ່ສາທາລະນະ ແລະ ການຢືນຢົງບ້ອງກັນ.

ບົດຂຽນຂອງ Ellen G. White ໄດ້ກ່າວປະນາມຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ
ຢ່າງສະຫຼຸບສັ້ນໆຕໍ່ຜູ້ນຳທີ່ຈະຫ້າມບາດບົດຂຽນຂອງນາງ
ໃນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະປົດສຽງເພງແຫ່ງສວນອະງຸ່ນທີ່ກຳລັງຖືກຂັບຮ້ອງຢູ່

ແຕ່ນັ້ນແມ່ນການກະທຳສຸດທ້າຍຂອງລະບຽບອັນບໍ່ລົບລຸ້ນ,
ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະສະແດງນິສັດຂອງຕົນອອກຢ່າງເປີດເຜີຍໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ. "ຂະບວນແຕ່ຄາທໍລິກ,"
ສອດຄ່ອງກັບຊາຍເຖົ້າ 25 ຄົນໃນສະໄໝບູຮານທີ່ມີຂາບດວງອາທິດ. ໃນສັງຄົມຖັດໄປນີ້,
ວັກທຳອິດໄດ້ສະແດງເຖິງ "ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ" ທີ່ "ອ້າງຕົນວ່າເປັນ," ໃນ "ວັນສຸດທ້າຍ."
ຂໍ້ຄວາມນັ້ນສອນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ໃນວັນສຸດທ້າຍ, ສາສນາຈານແຫ່ງ Seventh-day Adventist ຈະໃນ
"ໂບດຕ່າງໆ ແລະ ໃນການຊຸມນຸມໃຫຍ່ກາງແຈ້ງ,"
"ຍົນຍົນຕັບປະຊາຊົນເຖິງຄວາມຈຳເປັນໃນການຮັກສາວັນທຳອິດຂອງອາທິດ."

"ພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າມີຂໍ້ພິພາດກັບປະຊາຊົນທີ່ອ້າງຕົນວ່າເປັນຂອງພຣະອົງໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້.
ໃນຂໍ້ພິພາດນີ້ ບັນດາຊາຍຜູ້ດຳລົງຕຳແໜ່ງທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຈະດຳເນີນໃນແນວທາງທີ່ກົງກັນຂ້າມໄດ້
ດຍສົນເຊີງກັບແນວທາງທີ່ເໝາະສົມໄດ້ດຳເນີນ.
ພວກເຂົາຈະບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສົນໃຈແລະດູໝືນວັນຊະບາໂຕດ້ວຍຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຈະພະຍາຍາມຂັດຂວາງບໍ່ໃຫ້ຜູ້ອື່ນຮັກສາວັນນັ້ນ
ໂດຍກົບຜົ່ງມັນໄວ້ພາຍໃຕ້ກອງຂີ້ເຫຍື້ອແຫ່ງຂະນົບທຳນຽມແລະຈາຣິດປະເພນີ. ໃນບັນດາຄຣິດຕະຈັກ
ແລະໃນການຊຸມນຸມໃຫຍ່ກາງແຈ້ງ,
ບັນດາສັດຕະບັນລຸດຈະຍັງເນັ້ນຕັບປະຊາຊົນເຖິງຄວາມຈຳເປັນໃນການຮັກສາວັນທຳອິດຂອງອາທິດ.
ຈະມີໄພພິບັດທັງໃນທະເລແລະເທິງບົກ; ແລະໄພພິບັດເຫຼົ່ານີ້ຈະເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ,
ພິບັດໜຶ່ງຈະຕິດຕາມອີກພິບັດໜຶ່ງຢ່າງກະຊັນຊຶດ; ແລະກຸ່ມນ້ອຍໆຂອງຜູ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕດ້ວຍຈິດສຳ
ນຶກອັນທຸ່ງທຳຈະຖືກຊີ້ອອກວ່າເປັນຜູ້ທີ່ນຳພາພຣະພິໄລດຂອງພຣະເຈົ້າມາເທິງໂລກ
ເນື່ອງຈາກການບໍ່ຖືຮັກສາວັນອາທິດຂອງພວກເຂົາ."

ນີ້ແມ່ນການລະບຸຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ຄຣິສຕະຈັກ Seventh-day Adventists ແມ່ນ
"ປະຊາຊົນຜູ້ອ້າງຕົນວ່າເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ" ຜູ້ຈະສົ່ງເສີມການຮັກສາວັນອາທິດ, ແລະວ່າພວກເຂົາຈະຊີ້ "ອອກ"
ເຖິງ "ກຸ່ມນ້ອຍໆຂອງຜູ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕທຸກຖືຕາມມະໂນທຳ." ໃນວັກຕົ້ນໄປ ນາງເນັ້ນວ່າ
ການຂົ່ມເຫັງໃນຍຸກສະໄໝອະດີດຈະຖືກເຮັດຊ້ຳອີກ. ວັກກ່ອນໜ້ານັ້ນສັງເກດວ່າການທີ່ນາງລະບຸ
"ປະຊາຊົນຜູ້ອ້າງຕົນວ່າເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ" ໂດຍປຽບທຽບກັບບຸກຄົນທີ່ນາງເອີ້ນວ່າ
ຜູ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕທຸກຖືຕາມມະໂນທຳ. ຈາກນັ້ນ ນາງໄດ້ນຳເອົາປະຫວັດສາດໃນອະດີດມາກ່າວເຖິງ
ແລະເຕືອນວ່າ ປະຫວັດສາດເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກເຮັດຊ້ຳອີກໃນວັນສຸດທ້າຍ. ນາງໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນຫຼາຍ.

"ຊາຕານຍຸດຍະຄວາມເທັດນະໂພອີມັນຈະຈັບໂລກໄວ້ເປັນຊະເລື້ອ.
ນີ້ແມ່ນແຜນຂອງມັນທີ່ຈະບັງຄັບມະນຸດໃຫ້ອອກຈາກຄວາມຜິດ.
ມັນມີສິ່ງອື່ນໆຂຶ້ນໃນການເຜີຍແຜ່ສາສະໜາເທັດທຸກຢ່າງ,
ແລະຈະບໍ່ຍຸດຍະຄວາມໃດເລີຍໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງມັນທີ່ຈະບັງຄັບໃຊ້ຄຳສອນອັນຜິດພາດ.
ພາຍໃຕ້ຜ້າຄຸມແຫ່ງຄວາມຮ້ອນຮົນທາງສາສະໜາ, ມະນຸດທີ່ຖືກອົດທົນໂດຍວິນຍານຂອງມັນ
ໄດ້ບໍ່ຕິດການທໍລະມານອັນໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດຂຶ້ນສຳລັບເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ,
ແລະໄດ້ນຳຄວາມທຸກທໍລະມານອັນໜ້າສະຫວັນກົວທີ່ສຸດມາສູ່ພວກເຂົາ.
ຊາຕານແລະບັນດາຕົວແທນຂອງມັນຍັງຄົງມີຈິດວິນຍານດຽວກັນນັ້ນຢູ່;
ແລະປະຫວັດສາດໃນອະດີດຈະຖືກຊ້ຳຮອຍອີກໃນສະໄໝຂອງພວກເຮົາ."

"ມີມະນຸດບາງຄົນທີ່ໄດ້ຕັ້ງຈິດໃຈແລະເຈດຈຳນົງຂອງຕົນໄວ້ເພື່ອກະທຳຄວາມຊົ່ວ;
ໃນຊ່ອງເລີກມືດຂອງໃຈພວກເຂົາ ພວກເຂົາໄດ້ຕັກລົງແລ້ວວ່າຈະກະທຳອາຊະຍາກຳໃດແດ່.
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຫຼອກລວງຕົນເອງ.
ພວກເຂົາໄດ້ບໍ່ຕິເສດມາດຖານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະໄດ້ຕັ້ງມາດຖານຂອງຕົນເອງຂຶ້ນແທນ; ແລະເມື່ອນຳຕົນເອງໄປປຽບທຽບກັບມາດຖານນັ້ນ
ພວກເຂົາກໍປະກາດຕົນວ່າບໍ່ລົບລຸ້ນ."

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງຍອມໃຫ້ພວກເຂົາເປັນເພື່ອສົງຄາມໃນໃຈຂອງຕົນ,
ໃຫ້ກະທຳອອກມາຕາມຈິດວິນຍານຂອງນາຍຜູ້ຄົວບຄຸມພວກເຂົາ.
ພຣະອົງຈະຊົງປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາສະແດງຄວາມຊັງຕໍ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ
ໂດຍຜ່ານການປະພຶດທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ທີ່ສັດຊື່ຕໍ່ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະບັນຍັດນັ້ນ.
ພວກເຂົາຈະຖືກຂັບດັນໂດຍຈິດວິນຍານແຫ່ງຄວາມຄຸ້ມຄອງທາງສາສະໜາອັນດຽວກັນ
ທີ່ໄດ້ຍຸ້ງແຍງຝຸງຊົນໃຫ້ຕອກພຣະເຢຊູຄຣິດໄວ້ທີ່ໄມກ້າງແຂນ;
ສາສະໜາຈັກແລະລັດຈະຮ່ວມເປັນໜຶ່ງດຽວກັນໃນຄວາມປະສານອັນເສື່ອມຊາມນັ້ນ."

"ຄຣິດຕະຈັກໃນສະໄໝປະຈຸບັນໄດ້ດຳເນີນຕາມຮອຍຂອງຊາວຢິວໃນອະດີດ
ຜູ້ຊົງໄດ້ລະຖິ້ມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຍຶດຖືປະເພນີຂອງຕົນເອງ. ນາງໄດ້ປ່ຽນແປງກົດບັນຍັດ,
ທຳລາຍພັນທະສັນຍາອັນຖາວອນ, ແລະບັດນີ້ດັງເຊັ່ນໃນຄາວນັ້ນ ຄວາມຈອງຫອງ, ຄວາມບໍ່ເຊື່ອ,
ແລະການບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ສັດທາ ແມ່ນຜົນທີ່ຕາມມາ.
ສະພາບອັນແທ້ຈິງຂອງນາງໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຈາກບົດເພງຂອງໄມເຊ:
'ພວກເຂົາໄດ້ທຳໃຫ້ຕົນເອງເສື່ອມຊາມ;
ຮອຍດ່າງຂອງພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຮອຍດ່າງຂອງບຸດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ;
ພວກເຂົາເປັນຊົ່ວອາຍຸຄົນທີ່ວິປະລັດແລະຄົດງ່. ປະຊາຊົນທີ່ໃຊ້ເຂົ້າແລະຂາດບັນຍາເອີຍ,
ພວກເຈົ້າຈະຕອບແທນພຣະຢາວຢ່າງນີ້? ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະບິດາຂອງເຈົ້າຜູ້ໄດ້ຊີ້ເຈົ້າໄວ້ຫຼື?
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງສ້າງເຈົ້າ ແລະສະຖາປະນາເຈົ້າໄວ້ຫຼື?'" Review and Herald, March 18, 1884.

ມີຂໍ້ຄວາມຕອນແລ້ວຕອນເລົ່າໃນ Spirit of Prophecy
ທີ່ຊີ້ບອກເຖິງການຂົນເຫຼັງໃນອາລະສຸດທ້າຍຕໍ່ບັນດາຜູ້ສັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ "ຄຣິດຕະຈັກໃນບົດຈຸບັນ"
ທີ່ນາງກຳລັງຊີ້ບອກນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຄຣິດຕະຈັກໂດຍທົ່ວໄປ, ແຕ່ເປັນຄຣິດຕະຈັກທີ່ນາງໄດ້ລະບຸຊ້າໆ
ວ່າຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນແບບໂດຍຄຣິດຕະຈັກຢິວ. ຂໍ້ຄວາມທີ່ຊັດເຈນເຫຼົ່ານັ້ນໃນບົດຂຽນຂອງນາງ
ແມ່ນແຮງຈູງໃຈໃຫ້ຄຣິດຕະຈັກ Seventh-day Adventist ພະຍາຍາມວາງຂໍ້ຈຳກັດເທິງບົດຂຽນຂອງ Sister
White ດັ່ງທີ່ຄວາມຜັນຂອງນາງໄດ້ຊີ້ລະບຸໄວ້ຢ່າງເໝາະສົມຍິ່ງ. ການກະທຳຂອງພວກເຂົາຕໍ່ບົດຂຽນຂອງນາງ,
ຊຶ່ງເປັນສົງຂອງອັນດິດຕົ້ນແຫ່ງເຮືອນຂອງນາງຢ່າງແຈ້ງຊັດ ທີ່ຈະຖືກຫ້າມໂດຍບັນດາຜູ້ນຳແຫ່ງ Battle Creek
ຜູ້ທີ່ໄດ້ປ່ຽນໄປເປັນລະບຽບອັນສັກສິດຂອງ Catholicism. ການໂຈມຕີຂອງພວກເຂົາຕໍ່ບົດຂຽນຂອງນາງ
ຍັງຖືກນຳສະເໜີໂດຍການໂຈມຕີຕໍ່ບົດຂຽນຂອງ Jeremiah ອີກດ້ວຍ. ຄວາມຜັນຂອງ Ellen White
ເປັນພະຍານຄົນທີ່ສອງຕໍ່ການທີ່ບົດຂຽນຂອງ Jeremiah ຖືກເຜົາ.

ໃນລັກສະນະຂອງ Adventism ແຫ່ງລາໂອດິເຊຍ ການປະນີປະນອມແມ່ນຫົວຂໍ້ທີ່ກັກຕ້ອງຊັດ.
ລັກສະນະນີ້ຖືກແທນດ້ວຍຄຣິດຕະຈັກແຫ່ງເປີກາໂມສ. ເລີ່ມຕົ້ນຈາກການຕີພິມປຶ້ມຂອງ W. W. Prescott
ທີ່ມີຊື່ວ່າ The Doctrine of Christ ໃນປີ 1919 ໄປຈົນເຖິງການຕີພິມ Questions on Doctrine ໃນປີ
1957 ໄດ້ໝາຍເຖິງຊ່ວງເວລາແຫ່ງການປ່ຽນຜ່ານ ອັນຖືກແທນດ້ວຍສົງພິມ alpha
ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍສົງພິມ omega. ປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ທຳອິດເປັນຕົວແທນການປະຕິເສດຂອງ W. W. Prescott
ຕໍ່ສົງໄຕແຫ່ງເຜົາຢູດາ, ເພື່ອຫັນໄປຮັບຖືທິດສະນະຂອງຜ່າຍໂປຣແຕສແຕນທີ່ເສື່ອມຖອຍກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດ.
ປຶ້ມຂອງ Prescott ທີ່ມີຊື່ຢ່າງເໝາະສົມວ່າ The Doctrine of Christ
ໄດ້ຄວ້າໄວ້ສຳລັບສາມພະຍາກອນຂອງພວກ Millerite ຈົນເຖືອນແຕ່ນິຍາມທີ່ຫວ່າງເປົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູ
ຊົງສາສະໜາຄາທອລິກ ແລະຜ່າຍໂປຣແຕສແຕນທີ່ເສື່ອມຖອຍນະມັດສະການ.
ປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ສຸດທ້າຍໃນລັກສະນະໃດໃຫ້ນິຍາມການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະການຊົງນັບວ່າຊອບທຳ
ອັນທຳລາຍພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງ.
ຊາດອິສະຣາເອນໃນສະໄໝໂບຮານໄດ້ຮັບມອບໜ້າທີ່ໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັກສາຝາກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ
Adventism ກໍຖືກກຳນົດໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັກສາຝາກ ບ່າຍແຕ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ຍັງລວມເຖິງພຣະວາຈາພະຍາກອນຂອງພຣະອົງດ້ວຍ. ໃນປີ 1919

ໄດ້ມີການຕົກລົງເປັນເຫມາະສົມທີ່ປະຕິເສດການປົກປ້ອງພຣະວາຈາພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ
ອັນເປັນເຄື່ອງໝາຍຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງລຸ້ນທີສາມຂອງ Adventism ແຫ່ງລາໂອດິເຊຍ
ຊຶ່ງໄດ້ສັນສຸດລົງດ້ວຍເປັນເຫມາະສົມທີ່ປະຕິເສດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

“ຖ້າທ່ານບ່ອຍໃຫ້ຄວາມດີຕ້ານໃນໃຈຄອບງໍາ, ແລະດ້ວຍຄວາມຈອງຫອງແລະການເຫັນຕົນຊອບທໍາ
ຈົ່ງບ່ອຍສາລະພາບຄວາມຜິດຂອງຕົນ, ທ່ານຈະຖືກບ່ອຍໄວໃນການລ້ວງຂອງຊາຕານ.
ຖ້າເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປີດເຜີຍຄວາມຜິດພາດຂອງທ່ານ ທ່ານບໍ່ກັບໃຈ ຫຼື ສາລະພາບ,
ການຊົງຈັດຕັ້ງແຫ່ງພຣະອົງຈະນຳທ່ານກັບໄປເທິງພື້ນທີ່ເດີມຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ.
ທ່ານຈະຖືກບ່ອຍໃຫ້ເຮັດຜິດພາດທີ່ມີລັກສະນະຄ້າຍກັນ, ທ່ານຈະຍັງຄົງຂາດປັນຍາ,
ແລະຈະເອີ້ນບາບວ່າຄວາມຊອບທໍາ ແລະເອີ້ນຄວາມຊອບທໍາວ່າບາບ.
ບັນດາການຫຼອກລວງອັນຫຼວງຫຼາຍທີ່ຈະມີອຳນາດໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້ຈະຫ້ອມລ້ອມທ່ານໄວ້,
ແລະທ່ານຈະປຸງຜູ້ນຳ ໂດຍບໍ່ຮູ້ລັບວ່າທ່ານໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ.” Review and Herald, December 16,
1890.

ເຟຣີກໂມ, ຄຣິສຕະຈັກທຣີສາມ, ໄດ້ນຳໄປສູ່ທະຍາທຣີາ, ຄຣິສຕະຈັກສັນຕະປາປາ, ຊຶ່ງເປັນຊົ່ວອາຍຸທີສີ່, ເມື່ອຊາຍ
25 ຄົນໃຫ້ຄຳນຳບັດສັນຍະລັກແຫ່ງອຳນາດຂອງທະຍາທຣີາ.

“ກົດລະບຽບທຳມະດາຂອງການຄົ້ນຄວ້າໄດ້ຮັບຮອງ,
ຊຶ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ມີແຕ່ສະມາຊິກຂອງຄຣິສຕະຈັກເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະມີສິດອອກສຽງ ຫຼື
ດຳລົງຕຳແໜ່ງໃນລັດຖະບານພົນລະເຮືອນໄດ້, ໄດ້ນຳໄປສູ່ຜົນຮ້າຍອັນຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ.
ມາດຕະການນີ້ໄດ້ຖືກຍອມຮັບວ່າເປັນວິທີກັກສາຄວາມບໍ່ລົບຊຸດຂອງລັດ,
ແຕ່ຜົນທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບກາຍເປັນການເສື່ອມຊາມຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ເນື່ອງຈາກການປະກາດຕົນວ່ານັບຖືສາ
ສະໜາເປັນເງື່ອນໄຂສຳລັບການມີສິດອອກສຽງແລະການດຳລົງຕຳແໜ່ງ, ຄົນເປັນຈຳນວນຫຼາຍ
ຊຶ່ງຖືກຂັບດັນໂດຍແຮງຈູງໃຈທາງນະໂຍບາຍໂລກໆເທົ່ານັ້ນ
ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມຄຣິສຕະຈັກໂດຍບໍ່ມີການປຸງແບ່ງໃນຈິດໃຈ. ດັ່ງນັ້ນ
ຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍຈຶ່ງປະກອບດ້ວຍຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ກັບໃຈໃໝ່ເປັນສ່ວນຫຼາຍພໍສົມຄວນ;
ແລະແມ່ນແຕ່ໃນຄະນະຜູ້ຮັບໃຊ້ກໍຍັງມີຜູ້ທີ່ບໍ່ພຽງແຕ່ຍຶດຖືຄຳສອນທີ່ຜິດພາດ
ແຕ່ຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກລັດອຳນາດແຫ່ງການພົນລະເຮືອນຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ລົບຊຸດອີກດ້ວຍ. ດັ່ງນັ້ນອີກຄັ້ງໜຶ່ງ
ຜົນຮ້າຍຂອງການກະທຳນັ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເຫັນຢູ່ເລື້ອຍໆໃນປະຫວັດຂອງຄຣິສຕະຈັກ
ຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງຄອນສະແຕນຕິນຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ໄດ້ຖືກສຳແດງໃຫ້ປະຈັກອີກຄັ້ງ—ຄື
ການພະຍາຍາມສ້າງຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໂດຍອາໄສການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກລັດ,
ດ້ວຍການຮ້ອງຂໍອຳນາດຜ່ານໂລກໃຫ້ມາສະໜັບສະໜູນຂ້າງປະເສດຂອງພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ປະກາດວ່າ:
‘ອານາຈັກຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນຂອງໂລກນີ້.’ John 18:36.
ການຮ່ວມເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວຂອງຄຣິສຕະຈັກກັບລັດ ບໍ່ວ່າຈະໃນລະດັບເບົາບາງພຽງໃດກໍຕາມ,
ແມ່ນແມ່ນອາດຈະປາກົດເໝືອນວ່ານຳໂລກເຂົ້າມາໃກ້ຄຣິສຕະຈັກຫຼາຍຂຶ້ນ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ
ກັບເປັນການນຳຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ໂລກຫຼາຍຂຶ້ນ.” The Great Controversy, 297.

“ການຮ່ວມເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວຂອງຄຣິສຕະຈັກກັບລັດ ບໍ່ວ່າຈະມີຂຶ້ນຫຼືລົງດ້ວຍພຽງໃດກໍຕາມ
ແມ່ນແມ່ນອາດຈະເບິ່ງຄືວ່ານຳໂລກເຂົ້າໃກ້ຄຣິສຕະຈັກຫຼາຍຂຶ້ນ ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ
ກັບເປັນພຽງການນຳຄຣິສຕະຈັກເຂົ້າໃກ້ໂລກຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ.” ໃນວັນທີ 18 ພຶດສະພາ 1977, Bert B. Beach
(ຜູ້ອຳນວຍການຄົ້ນຄວ້າໃນພະແນກ Northern Europe-West Africa Division ຂອງຄຣິສຕະຈັກ
ແລະມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຄຣິສຕະຈັກ) ໄດ້ມອບຫຼຽນທີ່ຫຼ້ມດ້ວຍຄຳໃຫ້ແກ່ປະຕິຄຣິດ,
Pope Paul VI ໃນລະຫວ່າງການເຂົ້າພົບແບບກຸ່ມທີ່ນະຄອນໂຮມ. ນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການປະຊຸມຂອງ
Conference of Secretaries of World Confessional Families. ເຫດການນີ້ຖືກລາຍງານໃນ
Adventist Review (11 ສິງຫາ 1977) ແລະຖືກບັນທຶກໂດຍ Religious News Service

ວ່າເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ຜູ້ແທນ SDA ຢ່າງເປັນທາງການໄດ້ພົບກັບ Pontiff.

“ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກາດຄຳສາບແລ້ງເໝືອນຜູ້ທີ່ເອົາອອກຈາກພຣະຄຳພີທີ່ເພີ່ມເຂົ້າໃນພຣະຄຳພີ. ພຣະອົງຜູ້ຍິງໃຫຍ່ “I AM” ໄດ້ຊົງກຳນົດແລ້ວວ່າ
ສົ່ງໃດຈະເປັນຫຼັກມາດຕະຖານແຫ່ງຄວາມເຊື່ອແລະຄຳສອນ,
ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງອອກແບບໃຫ້ພຣະຄຳພີເປັນໜັງສືປະຈຳຄົວເຮືອນ.
ຄຣິສຕະຈັກທຣິນິຕີພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ່ອມຖືກແຍກອອກຈາກໂຮມຢ່າງບໍ່ອາດປະນີປະນອມໄດ້.
ຄັ້ງໜຶ່ງ ພວກໂປຣເຕສແຕນເຄີຍແຍກອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກໃຫຍ່ແຫ່ງການຫຼົງຖອຍນິເຊັນກັນ
ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃກ້ກັນໆຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະຍັງຄົງເດີນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຄົ້ນຄ້າກັບຄຣິສຕະຈັກໂຮມ.
ໂຮມບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ. ຫຼັກການຂອງນາງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນໄປແມ່ນແຕ່ເລັກນ້ອຍ.
ນາງບໍ່ໄດ້ຫຼຸດຊ່ອງຫ່າງລະຫວ່າງຕົນເອງກັບພວກໂປຣເຕສແຕນລົງ;
ພວກເຂົາຕ່າງຫາກທີ່ເປັນຝ່າຍກ້າວເຂົ້າໄປທັງໝົດ.
ແຕ່ສິ່ງນີ້ຊັບອກຫຍັງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນໂປຣເຕສແຕນໃນສະໄໝນີ້?
ການປະຕິເສດຄວາມຈິງແຫ່ງພຣະຄຳພີນັ້ນເອງ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃກ້ຄວາມບໍ່ເຊື່ອ.
ຄຣິສຕະຈັກທຣິນິຕີພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ່ອມຫຼຸດລະຍະຫ່າງລະຫວ່າງຕົນເອງກັບສັນຕະປາບາລົງ.”

“ບຸກຄົນທັງຫຼາຍເຊັ່ນ Luther, Cranmer, Ridley, Hooper,
ແລະຜູ້ຊ້າຍຜູ້ສູງສົ່ງນັບພັນຄົນທີ່ໄດ້ເປັນມູນຖານສຳລັບການຂຶ້ນແຕ່ຄວາມຈິງ
ນັ້ນແຕ່ພະແມ່ນພວກໂປຣເຕສຕັ້ງທີ່ເທົ່າທຽມ. ພວກເຂົາໄດ້ຍື່ນຢັດເປັນຍາມເຝົ້າອັນຊື່ສັດແຫ່ງຄວາມຈິງ,
ປະກາດວ່າລັດທິໂປຣເຕສຕັ້ງບໍ່ອາດສາມັກຄີເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັບ Romanism ໄດ້,
ແຕ່ຈະຕ້ອງແຍກອອກຈາກຫຼັກການຂອງອຳນາດ Papacy
ໃຫ້ຫ່າງກັນເທົ່າທີ່ທິດຕາເວັນອອກຫ່າງຈາກທິດຕາເວັນຕົກ.
ບັນດາຜູ້ປົກປ້ອງຄວາມຈິງເຊັ່ນນັ້ນຈະບໍ່ອາດກົມກຽວກັບ ‘ມະນຸດແຫ່ງບາບ’ ໄດ້
ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດແລະພວກອັກຄະສາວົກຂອງພຣະອົງບໍ່ອາດກົມກຽວກັນໄດ້. ໃນຍຸກກ່ອນ
ບັນດາຄົນຊອບທຳຮູ້ສຶກວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະສັງກັດຕົນເຂົ້າກັບ Rome, ແລະເຖິງແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກເຂົາຕໍ່ລະບົບແຫ່ງຄວາມຜິດນີ້ຈະຖືກດຳລົງໄວ້ພ້ອມກັບຄວາມສ່ຽງຕໍ່ຊັບສິນແລະຊີວິດກໍຕາມ,
ແຕ່ພວກເຂົາກໍມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະຮັກສາການແຍກຕົນອອກນັ້ນໄວ້,
ແລະໄດ້ຕັ້ງຢ່າງອົງອາດເຜືອຄວາມຈິງ.
ຄວາມຈິງແຫ່ງພຣະຄຳພີທີ່ຢືນຢັນແກ່ພວກເຂົາຫຼາຍກວ່າຄວາມຮັ່ງມີ, ກຽດສັກສີ,
ຫຼືແມ່ນກະທັ້ງຊີວິດຂອງຕົນເອງ.
ພວກເຂົາບໍ່ອາດທົນເຫັນຄວາມຈິງຖືກຝັງໄວ້ພາຍໃຕ້ກ້ອງໃຫຍ່ແຫ່ງຄວາມງົມງາຍຂອງ
ແລະການໃຫ້ເຫດຜົນອັນຫຼອກລວງ. ພວກເຂົາໄດ້ຖືພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ໃນມື,
ແລະຍົກມາດຕະຖານແຫ່ງຄວາມຈິງຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນ,
ປະກາດຢ່າງກ້າຫານເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳແດງແກ່ພວກເຂົາຜ່ານການຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີຢ່າງດຸໝັ້ນ.
ພວກເຂົາໄດ້ຕ້ານຕ້ອນຄວາມຕາຍອັນໃຫດຮ້າຍທີ່ສຸດເພາະຄວາມສັດຊື່ຂອງຕົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ໂດຍເລືອດຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາໄດ້ຊີ້ເອົາເສລີພາບແລະສິດເປັນສະເລ່ຍຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ
ຊຶ່ງຫຼາຍຄົນທີ່ອ້າງວ່າຕົນເປັນໂປຣເຕສຕັ້ງກໍລັງຍອມສະຫຼະໃຫ້ແກ່ອຳນາດແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຢ່າງງ່າຍດາຍ.
ແຕ່ພວກເຮົາຈະຍອມສະຫຼະສິດອັນຊຸມຊື່ມາດຕ້ອນລາຄາແພງເຫຼົ່ານີ້?
ພວກເຮົາຈະຖອດການດູໝັ້ນແກ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນ
ແລະຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ບັດປ່ອຍພວກເຮົາຈາກແອກຂອງ Rome ແລ້ວ
ຈະກັບໄປວາງຕົນເອງໄວ້ໃນຄວາມເປັນທາດຕ່ອນອຳນາດຕ່າງໆພຣະຄຣິດນີ້ອີກບໍ່? ພວກເຮົາຈະພິສູດຄວາມເສົ້າ
ອມຖອຍຂອງຕົນເອງໂດຍການລົງນາມມອບເສລີພາບທາງສາສະໜາຂອງພວກເຮົາ,
ສິດຂອງພວກເຮົາໃນການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຕາມຄຳຊົມເຊີຍແຫ່ງຈິດສຳນຶກຂອງຕົນເອງບໍ່?”

“ສຽງຂອງລູກທີ່ກັ່ງກັງໄປທົ່ວພູເຂົາແລະທູບເຂົາ ທີ່ສັນສະເໜີອັນຍຸໂຣບດັ່ງແຜ່ນດິນໄຫວ
ໄດ້ເອົາໃຫ້ກ້າວອອກມາເປັນກອງທັບແຫ່ງອັກຄະສາວົກຜູ້ສູງສົ່ງຂອງພຣະເຢຊູ
ແລະຄວາມຈິງທີ່ພວກເຂົາປະກາດນັ້ນບໍ່ອາດຖືກປົດປາກໄດ້ດ້ວຍກອງເຜົາໄຟ ດ້ວຍການທຳລະມານ
ດ້ວຍຄຸກຄັງ ຫຼືດ້ວຍຄວາມຕາຍ; ແລະຈົນບັດນີ້ ສຽງຂອງກອງທັບອັນສູງສົ່ງແຫ່ງບັນດາຜູ້ພະລັຊວິດ
ຍັງຄົງບອກແກ່ພວກເຮົາວ່າ ອຳນາດໂຣມັນແມ່ນການຫຼົງຖອຍຕາມຄຳພະຍາກອນໃນວັນສຸດທ້າຍ
ແລະເປັນຄວາມລັກລັບແຫ່ງຄວາມອະທຳ
ທີ່ໄປໄລ່ໄດ້ເຫັນວ່າເລີນກະທຳການຢູ່ແລ້ວແມ່ນແຕ່ໃນສະໄໝຂອງທ່ານ.
ຄາທອລິກໂຣມັນກຳລັງຂະຫຍາຍອົດທິພົນຢ່າງວ່ອງໄວ. ລັດທີ່ສັນຕະປາບກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນ
ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ເປັນຫຼອກຈາກການຟັງຄວາມຈິງ ກຳລັງຮັບຟັງນິທານຫຼອກລວງຂອງນາງ.
ໃບດນ້ອຍຂອງສັນຕະປາບ ວິທະຍາໄລຂອງສັນຕະປາບ ສຳນັກຊື້ແລະອາຮາມ ກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນ
ແລະໂລກໂປຣແຕສຕັງເບິ່ງເໝືອນກຳລັງຫຸ້ນໄຫຼ.
ບັນດາໂປຣແຕສຕັງກຳລັງສູນເສຍເຄຣືອງໝາຍແຫ່ງຄວາມແຕກຕ່າງ
ທີ່ຄອບຄຸມພວກເຂົາອອກຈາກໂລກ
ແລະພວກເຂົາກຳລັງຫົດລະຍະຫ່າງລະຫວ່າງຕົນເອງກັບອຳນາດໂຣມັນໃຫ້ສັ້ນລົງ.
ພວກເຂົາໄດ້ເປັນຫຼອກຈາກການຟັງຄວາມຈິງ;
ພວກເຂົາບໍ່ແຕ່ມີໃຈຮັບແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງລົງໃນເສັ້ນທາງຂອງພວກເຂົາ
ແລະເພາະສະນັ້ນຈຶ່ງກຳລັງເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມມືດ. ພວກເຂົາເວົ້າດ້ວຍຄວາມດູໝືນຕໍ່ແນວຄິດທີ່ວ່າ
ຈະມີການຟື້ນຟູມາອີກຂອງການຂົ່ມເຫັງອັນໃຫດຮ້າຍໃນອະດີດ ໂດຍຜ່ານໂຣມັນ
ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ຄົບຄຳສົມທົບກັບພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ
ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ພະຍາກອນໄວ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນເຖິງການຟື້ນຟູຄັ້ງກ່ອນ ແລະບໍ່ຍອມຮັບວ່າ
ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍຈະຕ້ອງທົນຮັບການຂົ່ມເຫັງ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ,
‘ມັງກອນໄດ້ໃກດແຄ້ນຕໍ່ແມ່ຍິງນັ້ນ ແລະໄດ້ໄປເຮັດສົງຄາມກັບເຊື້ອສາຍທີ່ເຫຼືອຂອງນາງ
ຄືຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະມີຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.’”

“ສາສະໜາໂປປເຣີຕິແມ່ນສາສະໜາຂອງທຳມະຊາດມະນຸດ,
ແລະມວນມະນຸດສ່ວນໃຫຍ່ຮັກຄຳສອນທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາກະທຳບາບ
ແລະຍັງປົດປ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຜົນຂອງມັນອີກ. ຜູ້ຄົນຈຳເປັນຕ້ອງມີສາສະໜາຮູບແບບໃດໜຶ່ງ,
ແລະສາສະໜານີ້ ຊຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍອຸບາຍຂອງມະນຸດ ແຕ່ກັບອ້າງສິດອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າ,
ກໍ່ເໝາະກັບຈິດໃຈຜ່າຍເນື້ອໜັງ. ມະນຸດທັງຫຼາຍຜູ້ທີ່ຄິດວ່າຕົນເອງສະຫຼາດ ແລະມີບັນຍາ
ຫັນຫົວດ້ວຍຄວາມຍິ່ງຈອງຫຼອກຈາກມາດຕະຖານແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ, ຄືພຣະບັນຍັດສືບປະການ,
ແລະບໍ່ຄິດວ່າການສອບຖາມເຖິງວິຖີທາງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນສອດຄ່ອງກັບກຽດສັກສີຂອງຕົນ. ເພາະສະນັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງເດີນເຂົ້າໄປໃນທາງຜິດ, ໃນວິຖີທາງທີ່ຖືກຫ້າມ, ກາຍເປັນຜູ້ເຜີຍຕົນເອງ, ອວດຕົນພອງຕົວ,
ຕາມແບບຢ່າງຂອງສັນຕະປາບ, ບໍ່ແມ່ນຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.
ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີຮູບແບບຂອງສາສະໜາທີ່ຮຽກຮ້ອງຄວາມຜ່າຍວິນຍານ
ແລະການປະຕິເສດຕົນເອງໜ້ອຍທີ່ສຸດ,
ແລະເນື່ອງຈາກບັນຍາມະນຸດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດຈະບໍ່ນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ກຽດຊັງໂປປເຣີ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກດຶງດູດໂດຍທຳມະຊາດໄປຫາຂັກກັນດ ແລະຄຳສອນຂອງມັນ.
ພວກເຂົາບໍ່ປາຖະໜາຈະເດີນໃນວິຖີທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ພວກເຂົາຄິດວ່າຕົນເອງຮູ້ເຈົ້າໜ້າຍເກີນໄປຢ່າງສົມເຊີງ
ຈົນບໍ່ຍອມສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍການອະທິຖານ ແລະດ້ວຍຄວາມຖອມຕົນ,
ພ້ອມດ້ວຍຄວາມຮູ້ຢ່າງເຂົ້າໃຈໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ.
ເພາະບໍ່ໃສ່ໃຈຈະຮູ້ຈັກວິຖີທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງເປີດອອກທັງໝົດຮັບເອົາຄວາມລວງຫຼອກ, ພ້ອມທັງໝົດທີ່ຈະຮັບ
ແລະເຊືອຄຳຕົວະ. ພວກເຂົາເຕັມໃຈໃຫ້ຄວາມເທັດອັນບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນທີ່ສຸດ

ແລະຂັດແຍ້ງໃນຕົນເອງທີ່ສຸດ ຖືກຍັດເຢັດໃສ່ພວກເຂົາເສມອິນເບັນຄວາມຈິງ."

"ຜົນງານອັນເປັນເອກຂອງການຫຼອກລວງຂອງຊາຕານຄົວທຶນຕະປາປາ;
ແລະໃນຂະນະທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງໃຫ້ປະຈຳແຈ້ງແລ້ວວ່າ
ຍຸກແຫ່ງຄວາມມັດມົນທາງສະຕິບັນຍາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງເປັນປະໂຫຍດແກໂຣມັນນິຍົມ,
ກໍຈະຖືກສະແດງໃຫ້ປະຈຳແຈ້ງເຊັ່ນກັນວ່າ
ຍຸກແຫ່ງແສງສະຫວ່າງທາງສະຕິບັນຍາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງເປັນປະໂຫຍດແກໂຣມັນນິຍົມ;
ເພາະຈິດໃຈຂອງມະນຸດຖືກຮວບຮວມໄວ້ຢູ່ກັບຄວາມເໝາະສົມຂອງຕົນເອງ,
ແລະບໍ່ພໍໃຈທີ່ຈະຮັກສາພຣະເຈົ້າໄວ້ໃນຄວາມຮູ້ຂອງຕົນ. ໂຮມອ້າງສິດໃນຄວາມບໍ່ຜິດພາດ,
ແລະພວກໂບຣເຕສຕັ້ງກຳລັງດຳເນີນຕາມແນວທາງດຽວກັນ.
ພວກເຂົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຄົ້ນຫາຄວາມຈິງ
ແລະກ້ວຕາໄປຈາກແສງສະຫວ່າງໄປສູ່ແສງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ.
ພວກເຂົາກຳລັງແພງຕົນເອງໄວ້ດ້ວຍອະຄະຕິ, ແລະເບິ່ງເໝືອນວ່າຕົນເົາໃຈທີ່ຈະຖືກຫຼອກລວງ
ແລະຫຼອກລວງຜູ້ອື່ນ."

"ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າທ່າທິຂອງຄຣິດຈັກທັງຫຼາຍຈະເປັນເຫດໃຫ້ທັດແທ້ໃຈ,
ແຕ່ກໍບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງສັກກຳລັງໃຈ;
ເພາະພຣະເຈົ້າມີຊີວິດຂອງພຣະອົງຜູ້ຈະຮັກສາຄວາມສັດຊື່ຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຈະຍຶດພຣະຄຳພີ,
ແລະພຣະຄຳພີທຳນັ້ນ, ເປັນຫຼັກແຫຼ່ງຄວາມເຊື່ອແລະຄຳສອນຂອງພວກເຂົາ,
ຜູ້ຈະຍົກມາດຕະຖານຂັ້ນ ແລະຊຸຜົນທຸກໃຫ້ສັງ ຊຶ່ງມີຄຳຈາລຶກວ່າ, "ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຢຊູ." ພວກເຂົາຈະເຫັນຄຳຂອງຂ້າວປະເສີດອັນບໍ່ລົ້ງ
ແລະຈະເຮັດໃຫ້ພຣະຄຳພີເປັນຮາກຖານແຫ່ງຄວາມເຊື່ອແລະຄຳສອນຂອງພວກເຂົາ."

"ໃນເວລາເຊັ່ນນີ້, ເມື່ອມະນຸດກຳລັງປະຖົມພຣະບັນຍັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນຈອມໂຍທາ,
ຄຳອະທິຖານຂອງດາວິດອັງເໝາະສົມຢູ່—'ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ, ເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ພຣະອົງຈະຊົງກະທຳ;
ເພາະພວກເຂົາໄດ້ທຳໃຫ້ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງເປັນໂມຄະ.' ພວກເຮົາກຳລັງເຂົ້າໃກ້ເວລາໜຶ່ງທີ່ການເຍາ
ະເລີຍຢ່າງແທບຈະທົບສາກົນຈະຖືກເທລົງໃສ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະປະຊາຊົນຜູ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງຈະຖືກທົດລອງຢ່າງຮຸນແຮງ; ແຕ່ພວກເຂົາຈະສູນເສຍຄວາມ
ເຄົາລົບຕໍ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວຍື່ນວ່າຄົນອື່ນບໍ່ເຫັນແລະບໍ່ສຳນຶກເຖິງຂໍ້ຜູກພັນອັນມີອຳນາດບັງ
ຄັບຂອງພຣະບັນຍັດນັ້ນຫຼື? ຂໍໃຫ້ປະຊາຊົນຜູ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເໝືອນດັ່ງດາວິດ,
ເຄົາລົບພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນຕາມສັດສ່ວນທີ່ມະນຸດປະຖົມພຣະບັນຍັດນັ້ນ
ແລະສະສົມການບໍ່ໃຫ້ກຽດແລະຄວາມໝັ້ນປະໝາດໃສ່ພຣະບັນຍັດນັ້ນ." Signs of the Times,
February 19, 1894.

ສອງປີກ່ອນທີ່ອັນຕິຄຣິດຈະໄດ້ຮັບຫຼຽນຄຳຈາກຜູ້ກຳຄົນໜຶ່ງຂອງຄຣິສຕະຈັກເຊເວັນທ໌-ເດ ແອັດເວນຕິສ
ແຫ່ງລາໂອດິເກຍ, ໃນປີ 1975, ໄດ້ມີການຍື່ນຄະດີຟ້ອງຮ້ອງຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກເຊເວັນທ໌-ເດ ແອັດເວນຕິສ; EEOC
v. Pacific Press Publishing Association (Case No. C-74-2025 CBR in the U.S. District Court
for the Northern District of California), ໃນຄະດີນັ້ນ ຄະນະກຳມະການໂອກາດການຈ້າງງານທີ່ເທົ່າທຽມໄດ້
ດຳລົງສຳນັກພິມຂອງຄຣິສຕະຈັກໃນນາມຂອງພະນັກງານຍິງສອງຄົນ—Merikay Silver
(ອະດີດບັນນາທິການຜູ້ໄດ້ລ້າອອກໄປແລ້ວໃນເວລາທີ່ມີການຟ້ອງຄະດີ) ແລະ Lorna
Tobler—ໂດຍກ່າວຫາວ່າມີການຈຳແນກໂດຍອົງໃສ່ເພດໃນເລື່ອງຄຳຈ້າງແລະຜົນປະໂຫຍດ.
ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ບ້ອງກັນແນວປະຕິບັດຂອງຕົນບາງສ່ວນໂດຍອ້າງເຖິງຂໍ້ຍົກເວັ້ນທາງສາສະໜາ
ແລະໂດຍການກ່າວເຖິງໂຄງສ້າງການປົກຄອງຂອງຕົນ.

ໃນຄໍາໃຫ້ການພາຍໃຕ້ຄໍາສາບານ ລົງວັນທີ 6 ກຸມພາ 1976 (ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄໍາແກ້ຕ່າງທຳອິດສາມ), Neal C. Wilson (ໃນເວລານັ້ນເປັນປະທານຂອງ North American Division ຂອງຄຣິສຕະຈັກ, ແລະຕໍ່ມາເປັນປະທານ General Conference ຈາກປີ 1979–1990)

ໄດ້ກ່າວເຖິງທັດສະນະທາງປະຫວັດສາດຂອງຄຣິສຕະຈັກຕໍ່ Roman Catholicism.

ຄໍາໃຫ້ການນັ້ນໄດ້ຖືກກ່າວໃນບໍລິບົດຂອງການໂຕ້ຖຽງຄັດຄ້ານການຈຳແນກຄຣິສຕະຈັກວ່າມີ

“ລະບົບລ່າດັບຊັ້ນ” ທີ່ຄ້າຍຄືກັບລະບົບສັນຕະປາປາ. ຂໍ້ຄວາມສຳຄັນເຕັມໆມີດັ່ງນີ້:

“ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເປັນຄວາມຈິງວ່າ ເຄີຍມີຊ່ວງເວລາໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕະຈັກ Seventh-day Adventist ທີ່ນິກາຍນັ້ນໄດ້ຖືຈຸດຍືນຕໍ່ຕ້ານ Roman Catholic ຢ່າງຊັດເຈນ, ແລະຄໍາວ່າ ‘ລະບົບລ່າດັບຊັ້ນ’ ກໍໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໃນຄວາມໝາຍທີ່ເປັນການຫຍາມໝື່ນເພື່ອອ້າງເຖິງຮູບແບບການປົກຄອງຄຣິສຕະຈັກແບບສັນຕະປາປາ, ແຕ່ທ່າທີດັ່ງກ່າວຂອງຄຣິສຕະຈັກນັ້ນ ກໍບໍ່ແມ່ນຫຍັງອັນນອກຈາກການສະແດງອອກຂອງກະແສການຕໍ່ຕ້ານສັນຕະປາປາຢ່າງແຜ່ຫຼາຍໃນບັນດານິກາຍ Protestant ສາຍອະນຸລັກ ໃນຊ່ວງຕົ້ນຂອງສັດຕະວັດນີ້ ແລະຊ່ວງທ້າຍຂອງສັດຕະວັດກ່ອນ, ແລະບັດນີ້ໄດ້ຖືກໃຍນລົງໄປໃນກອງຂີ້ເຫຍື້ອແຫ່ງປະຫວັດສາດແລ້ວ ໃນຂອບເຂດທີ່ກ່ຽວກັບຄຣິສຕະຈັກ Seventh-day Adventist.”

ນັ້ນຮ້ອນໃຫ້ເຫັນການຫັນອອກຈາກການຕີຄວາມຄໍາພະຍາກອນແບບດັ້ງເດີມຂອງຄຣິດຈັກ,

ຊຶ່ງໄດ້ລະບຸສັນຕະປາປາໄວ້ວ່າເປັນ “ສັດຮ້າຍ” ຫຼືບໍລິເວນປົກຄອງພຣະຄຣິດ ໃນພຣະນິມິດ.

ນັກວິຈານທັງພາຍໃນແລະພາຍນອກຄຣິດຈັກໄດ້ຕີຄວາມສັງເກດເຫັນວ່າເປັນການຫຼຸດທອນ ຫຼື

ລະຖິ້ມຈຸດຍືນຕ້ານຄາທອລິກນັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຂະບວນການເອກະພາບຄຣິດຕະຈັກສະໄໝໃໝ່ ຫຼື ການປ້ອງກັນທາງກົດໝາຍ. ວິນສັນ, ໃນປີ 1985, ໄດ້ລະບຸປະທານຂອງພະແນກຕ່າງໆຂອງຄຣິດຈັກວ່າເປັນ “cardinals,” ເມື່ອທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, “... there is no ‘cardinal’ from all the countries of the Far East, while there will probably be two ‘cardinals’ from Africa.”

ຊີວິດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ກ່າວວ່າ ໂບດທີ່ຖອຍຫຼັງຈາກຄວາມເຊື່ອ

ຄືໂບດທີ່ຫຼຸດຜ່ອນລະຍະຫ່າງລະຫວ່າງຕົນເອງກັບພະສັນຕະປາປາ! ການປະນີປະນອມຂອງຄົນຮຸ່ນທຣີສາມ

ຖືກສະແດງໄວ້ເປັນການຮ້ອງໂທ້ເພື່ອຕັ້ງມຸຊ ໃນ ເອເຊກຽນ ແປດ, ແລະໂດຍການປະນີປະນອມຂອງ

Pergamos. ຄົນຮຸ່ນທຳອິດຕັ້ງແຕ່ 1863 ຈົນເຖິງ 1888 ເປັນຕົວແທນຂອງໂບດເອເຊໄຊ,

ໂບດທີ່ສູນເສຍຄວາມຮັກເດີມຂອງຕົນ, ແລະຄວາມຮັກເດີມຂອງຂະບວນການ Millerite

ແມ່ນຂ່າວສານຄໍາພະຍາກອນ, ແລະບົດທຳອິດຂອງຂ່າວສານຄໍາພະຍາກອນນັ້ນ ຄື“ເຈັດເທືອ”

ທີ່ຖືກວາງໄວ້ຂ້າງໜຶ່ງໃນປີ 1863.

ນັບແຕ່ປີ 1888 ຫາ 1919, ຄົນຮຸ່ນທຣີສອງ ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍ Smyrna ແລະ ຫ້ອງລັບຂອງ Ezekiel, ໄດ້ເປັນພະຍານເຫັນການຕາຍຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄໍາພະຍາກອນ, ເມື່ອ Sister White ໄດ້ຖືກນຳໄປຝັງໃນປີ

1915. ລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບຄົນທັງສອງແມ່ນຈຳເປັນເພື່ອໃຫ້ຄໍາພະຍານນັ້ນສົມບູນ,

ແຕ່ການກະບົດທີ່ອ່ອນໄຫວເປັນຈຳເປັນຕ້ອງຖືກເຂົ້າໃຈ ເພື່ອຈະຊີ້ນຳຢ່າງເຕັມທີ່ວ່າ

ປະຊາຊົນຜູ້ຫຼົງຫາຍໄປໃນຄວາມເຊື່ອ ຈະສາມາດ “ຫ້າມ” ບົດຂຽນຂອງ Ellen White ໄດ້ແນວໃດ,

ຫຼືຈະສາມາດສົ່ງເສີມວັນທຳອິດຂອງອາທິດວ່າເປັນທີ່ຍອມຮັບໄດ້ແນວໃດ. Judas ຮ່ວມມືກັບ “ພວກຂີ້ເຫຼີ້ແຫ່ງ

Ephraim” ຜູ້ທີ່“ປົກຄອງປະຊາຊົນນີ້” ໃນ Jerusalem, ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ປົກຄອງ Jerusalem ແລະ

ກົມກາບຕັດວງອາທິດ ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍ Sanhedrin.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ປະກາດຕົນວ່າເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ,

ຄວາມອິດທິພົນໄດ້ຖືກສະແດງອອກພຽງເລັກນ້ອຍພຽງໃດ, ຖ້ອຍຄໍາຂົ່ມຂືນຖືກກ່າວອອກໄປຫຼາຍພຽງໃດ,

ຄໍາກ່າວປະນາມໄດ້ຖືກປະກາດອອກຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາຫຼາຍພຽງໃດ.

ຫຼາຍຄົນໄດ້ມອງຜູ້ທີ່ສັງກັດຢູ່ໃນຄຣິດຈັກອື່ນໆວ່າເປັນຄົນບາບຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ,
ໃນຂະນະທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງມອງພວກເຂົາເຊັ່ນນັ້ນ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ມີສະມາຊິກຂອງຄຣິດຈັກອື່ນໆເຊັ່ນນັ້ນ
ຈຳເປັນຕ້ອງຖອມຕົນລົງຢູ່ໃຕ້ພຣະຫັດອັນຊົງຮິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາປະນາມນັ້ນ
ອາດໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງພຽງເລັກນ້ອຍ, ມີໂອກາດແລະສົດພິເສດພຽງເລັກນ້ອຍ.
ຖ້າຫາກພວກເຂົາໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງດັ່ງທີ່ສະມາຊິກຫຼາຍຄົນໃນຄຣິດຈັກຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບ,
ພວກເຂົາອາດໄດ້ກ້າວໜ້າໄປໄດ້ໃນອັດຕາທີ່ໄກກວ່າຫຼາຍ,
ແລະໄດ້ເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນຕໍ່ໂລກໄດ້ດີກວ່າ.
ສ່ວນບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ອອດເຖິງແສງສະຫວ່າງຂອງຕົນ ແຕ່ກັບລົມເຫຼວທີ່ຈະດຳເນີນຕາມແສງນັ້ນ,
ພຣະຄຣິດຕັດກັບພວກເຂົາວ່າ, 'ແຕ່ເຮົາຂໍກ່າວແກ່ພວກເຈົ້າວ່າ, ໃນວັນພິພາກສາ ເມືອງໄທເຣ ແລະ
ຊຸໂດນ ຈະຮັບໂທດເບົາກວ່າພວກເຈົ້າ. ແລະເຈົ້າ, ຄາເປນາອຸມ [Seventh-day Adventists,
ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງອັນຫຼວງຫຼາຍ], ຜູ້ຖືກຍົກຂຶ້ນເຖິງສະຫວັນ [ໃນດ້ານສົດພິເສດ],
ຈະຖືກຖິ້ມລົງໄປເຖິງນະລົກ: ເພາະຖ້າການອັດສະຈັນອັນຊົງຮິດ, ຊົງໄດ້ຖືກກະທຳໃນເຈົ້າ,
ໄດ້ຖືກກະທຳໃນເມືອງໄຊໂດມ, ມັນກໍຈະຍັງຄົງຢູ່ລົນຮອດວັນນີ້. ແຕ່ເຮົາຂໍກ່າວແກ່ພວກເຈົ້າວ່າ,
ໃນວັນພິພາກສາ ແຜ່ນດິນຂອງໄຊໂດມຈະຮັບໂທດເບົາກວ່າເຈົ້າ.' ໃນເວລານັ້ນ
ພຣະເຢຊູຊົງຕອບແລະຕັດວ່າ, 'ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ,
ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ,
ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງປົດບັງສົງເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ຈາກຄົນສະຫລາດແລະຄົນມີບັນຍາ
[ໃນການປະເມີນຂອງພວກເຂົາເອງ], ແລະໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍສົງເຫຼົ່ານັ້ນແກ່ບັນດາເດັກນ້ອຍ.'"

"ແລະບັດນີ້ ເນື່ອງຈາກພວກເຈົ້າໄດ້ກະທຳບັນດາການເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດ, ພຣະຢາເວກກ່າວວ່າ,
ແລະເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າ, ລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າ ແລະເວົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຟັງ; ແລະເຮົາໄດ້ເອີ້ນພວກເຈົ້າ,
ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕອບ; ສະນັ້ນ ເຮົາຈະກະທຳຕໍ່ນິໄວດນີ້, ຊົງເອີ້ນຕາມນາມຂອງເຮົາ,
ທີ່ພວກເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈ, ແລະຕໍ່ສະຖານທີ່ຊົງເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າແລະແກ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຈົ້າ,
ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳຕໍ່ຊຸໂລ. ແລະເຮົາຈະຂັບໄລ່ພວກເຈົ້າອອກໄປຈາກສາຍພຣະເນດຂອງເຮົາ,
ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຂັບໄລ່ບັນດາພົນອັງຂອງພວກເຈົ້າອອກໄປແລ້ວ, ຄວິງພັນທັງໝົດຂອງເອຟຣາອິມ.'"

"ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະຖາປະນາສະຖາບັນຕ່າງໆທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງໄວ້ທຳມາກາງພວກເຮົາ,
ແລະສະຖາບັນເຫຼົ່ານັ້ນຕ້ອງໄດ້ຮັບການບໍລິຫານ ບໍ່ແມ່ນດັ່ງທີ່ສະຖາບັນຂອງໂລກນີ້ຖືກບໍລິຫານ,
ແຕ່ຕາມລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ.
ສະຖາບັນເຫຼົ່ານັ້ນຕ້ອງຖືກບໍລິຫານໂດຍມະສາຍຕາມຸ່ງຢູ່ແຕ່ພຣະສິດຂອງພຣະອົງແຕ່ພຽງຢ່າງດຽວ,
ເພື່ອວ່າດ້ວຍທຸກວິທີທາງ ຈິດວິນຍານທີ່ກຳລັງພິພາດຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ. ແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ
ຄຳພະຍານຂອງພຣະວິນຍານໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ແຕ່ກໍຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈຕໍ່ການຕັກເຕືອນ,
ຄຳເຕືອນ, ແລະຄຳແນະນຳ."

"ບັດນີ້ ຈົງຟັງສົງນີ້ ໂອ ປະຊາຊົນທັງໆ ແລະ ປາດສະຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈ; ຜູ້ທີ່ມີຕາ ແຕ່ບໍ່ເຫັນ; ມີຫູ
ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ: ພວກເຈົ້າບໍ່ຢາກເຮົາດອກຫຼືພຣະຢາເວກກ່າວ; ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສັ່ນສະທ້ອນຕໍ່ໜ້າເຮົາດອກຫຼື
ເຮົາຜູ້ໄດ້ວາງຊາຍໄວ້ເປັນເຂດແດນຂອງທະເລ ດ້ວຍກົດອັນຖາວອນ ເພື່ອມັນຈະຂ້າມຜ່ານບໍ່ໄດ້;
ແມ່ນວ່າຄົນຂອງມັນຈະຊັດສາດກໍຕາມ ມັນກໍບໍ່ອາດເອົາຊະນະໄດ້; ແມ່ນວ່າມັນຈະຄຳລາມ
ມັນກໍບໍ່ອາດລ່ວງຂ້າມໄດ້. ແຕ່ປະຊາຊົນນີ້ມີໃຈທີ່ກະບົດ ແລະ ດີດ້ານ; ພວກເຂົາໄດ້ຫັນໜີ ແລະ ຈາກໄປ.
ພວກເຂົາກັບໄດ້ກ່າວໃນໃຈຂອງຕົນວ່າ, ບັດນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາຢາກເຮົາພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ
ຜູ້ປະທານຜົນ ທັງຜົນຕົ້ນລະດູ ແລະ ຜົນປາຍລະດູ ຕາມລະດູການຂອງມັນ:
ພຣະອົງຊົງສະຫງວນອາທິດທີ່ຫຼາຍທີ່ກຳນົດໄວ້ຂອງການກ່ຽວກັບໄວ້ໃຫ້ພວກເຮົາ.
ຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເບື້ອງເບນສົງເຫຼົ່ານີ້ໄປ, ແລະ
ບາບຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຫ້າມສົງດີທີ່ຫຼາຍໄວ້ຈາກພວກເຈົ້າ.... ພວກເຂົາບໍ່ພິພາກສາຄະດີ,

ຄະດີຂອງພວກກຳພ້າພໍ່ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງຈະເລີນ; ແລະ ສິດຂອງຄົນຂັດສົນ ພວກເຂົາກໍບໍ່ພິພາກສາ.
ພຣະຢາວກວ່າວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ລົງໃຫດເພາະເຫດສົງເຫຼົ່ານີ້ດອກຫຼີ?
ຈົດວິນຍານຂອງເຮົາຈະບໍ່ແກ້ໄຂຄັນຕໍ່ປະຊາຊາດເຊັ່ນນີ້ດອກຫຼີ?"

"ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກບັງຄັບໃຫ້ກ່າວຫຼືວ່າ, 'ຢ່າອະທິຖານເຟອີຊົນຊາດນີ້
ແລະຢ່າຍົກສຽງຮ້ອງຫຼືຄໍາອະທິຖານເຟອີເຂົາທັງຫຼາຍ ແລະຢ່າວົງວອນຕໍ່ເຮົາເຟອີເຂົາ:
ເພາະເຮົາຈະບໍ່ຟັງເຈົ້າ?' 'ເພາະສະນັ້ນ ຜົນໄປຍັດຖືກຢັບຢັ້ງໄວ້ ແລະບໍ່ມີຜົນປາຍລະດູ.... ຕັ້ງແຕ່ເວລານີ້
ເຈົ້າຈະບໍ່ຮ້ອງທຸນຕໍ່ເຮົາຫຼືວ່າ, ພຣະບໍດີຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະອົງເປັນຜູ້ນຳທາງແຫ່ງວັຍໜຸ່ມຂອງຂ້ານ້ອຍ
ບໍ່?" Review and Herald, August 1, 1893.